

מזל התאחדותנו

יוצא לאור

ע"י התאחדות אברכים דחסידי סאטמאר

בנשיאות כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א

בני ברק - אלעד

תעוזה

הוצאה מיוחדת לרגל חופעת כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א בעיר הבירה לאנדאן:

התעוררי התעוררי כי בא אור"ך

תכונה רבתי מלווה בהתרגשות עצומה אפפה את תושבי העיירה הרחוקה, וכי לא דבר ריק הוא הרי המלך בכבודו ובעצמו אשר כל כך נערץ ונכבד בעיניהם, המלך אשר הם סרים למשמעתו ומכבדים את כל מוצא פיו במלוא יראת הכבוד הודיע שהוא מתכוון לבוא לבקר בהיכלם ולשהות עם בני העיירה, ולהתוודע אל כל מחסורם, ולהדריכם בדרך ישרה כדי להעפיל לפסגת ההצלחה.

וכמובן שמנער ועד זקן יומם וליל לא יישבתו כדי להכין ולהתכונן, לחדש ולשפץ, לפאר את העיירה שיהא ראוי לכבודו של המלך, ומיום ליום גברה ההתאמצות עד שבהגיע יום המיוחל עמדו כחסרי אונים ובבושת פנים בראותם שלא נגמרה מלאכתם, עד שא' מחכמי העיירה הרגיעם ואמר להם: אדרבה ואדרבה! בוא יבוא המלך ברנה, וברוחב בינתו יבחין שאך ורק קוצר המשיג ודלות כישורינו גרמה שלא נוכל לכבדו בכבוד הראוי, ואז בוודאי יחפש עצה איך להשפיע עלינו מאוצרו הטוב, כדי שנוכל לכלכל מעשינו בתכונה, ונהיו ראויים להיקרא עבדיו הנאמנים.

הנמשל הוא אך למותר כאשר בשכ"ק זו לס' "ונשא אהרן את שמותם לפני ה'" זוכים ציבור אנ"ש בעיה"ב לאנדאן - ואתם עמם אנ"ש תושבי אייראפע עם כל הנלווים אליהם ידידים וחסידים מכל קצוי תבל - לקבל פני מאורינו ומדריכינו מורינו ורבינו עמ"ר שליט"א, אשר מחד גיסא רגשות גיל ממלאות כל חלל ופינה בלב המסתופפים, אמנם מאידך גיסא יש להם להתכונן האם מוכנים ומוזמנים כמה לקבל השפעת קודש כפי שהתכוננו חסידי קמאי בלכתם לקבל פני רבם.

ואין להם אלא ליטול עצה מן הזקנים, ותא חזי מה שחסידים הראשונים היו מנחמים עצמם שאדרבה ואדרבה כשיעלו ויבואו בכל מגרעותיהם כמות שהוא יתעורר יותר ויותר הרצון וההכרח להדריכם ולהשפיע עליהם ברוח ובגשם, ולהראותם את המסילה העולה בית ק-ל.

ומתאמרא משמ' דהרה"ק מקאצק זי"ע שההבדל בין ההולך לקבל פני רבו לבין אופן שרבו מגיע לקבל תלמידו, שאם הולך לקבל פני רבו ולקבל ההשפעה הוא בבחינת מחט שנמוצא על מעלות המקוה כיון שעבר עליה הגל מהורה (במס' מקוואות פ"ז מ"ו) אפי' בלא כוונה מיוחדת, אמנם כשרבו מגיע למקום התלמיד להשפיע עליו הוא כפי ששנינו במס' מקוואות (פ"ה מ"ו) שגל שנתלש על אדם טמא עלתה לו טבילה רק אם האדם יושב ומצפה מתי תבוא הגל, עיי"ש.

היוצא לנו מזה שהחובה מוטלת בעת שזוכים להופעתו כבוד של רבינו שליט"א, לחיות לכל הפחות בכלל 'אדם היושב ומצפה מתי תבוא עליו הגל', ואז בוודאי ישפיע על כל המסתופפים מללי תחיה מאמרותיו המהורים, ויברכם בברכת שלומים מרובים, וידריכם במסילה הסלולה מדור דורים, עד בוא קץ הגאולה וקץ הימים, בכ"א.

תוכן העניינים

לקח טוב.....	עמוד ב'
דבש תמרים.....	עמוד ג'
בשפתי צדיקים.....	עמוד ה'
פרפראות להכמה.....	עמוד ו'
ודרשת וחקרת.....	עמוד ח'
פניני התורה.....	עמוד י'
חוקים להורותם.....	עמוד י"ג
הילולא דצדיקיא.....	עמוד ט"ו
דבר בעתו.....	עמוד י"ז
בצל הקודש.....	עמוד י"ח
משולחן מלכים.....	עמוד כ"א
דברות קודש.....	עמוד כ"ז

קול יסודי התורה

21721 - 03.6171120

שיעור השבוע הבעל"ט

מס'

יום ראשון גיטין דף מה: 48²

יום שני גיטין דף מט: 49¹

יום שלישי גיטין דף מט: 49²

יום רביעי גיטין דף נ: 50¹

יום חמישי גיטין דף נ: 50²

ער"ש ושב"ק - חזרה

זמן הדלה"נ: 5.04	ס"ז קר"ש א' 8.20
בלאנדאן: 4.59	ס"ז קר"ש ב' 9.04
זמן מוצש"ק: 6.40	ס"ז תפלה א' 9.31
בלאנדאן: 6.29	ס"ז תפלה ב' 10.01

לקח טוב

ליקוטים יקרים, מפי סופרים וספרים, ע"ד מוסר וחסידות נאמרים

אחדות

ואתה תצוה את בני ישראל וגו'. שמעתי בשם זקני אדמו"ר הרמ"ז זי"ע מו"מקוב: "תצוה" לשון צוותא והתאחדות, שבזמן שאם תתחבר ותתאחד עם כלל ישראל, אז יקחו הם אליך שמן זית זך, כלומר ימשיכו לך אורות החכמה, במקום שמן מצויה חכמה, כלומר שהם כלל ישראל יאירו לנפשך.

בתית למעו"ר

ואתה תצוה את בני ישראל וגו'. פי' "תצוה" הוא לשון חיבור והיינו שיראה לחבר עם בני ישראל שיהי' להם אחדות בתית למאור מי שהוא אצלו בתית והיינו לב נשבר הוא תיקון לפגם המעו"ר כי העי' מתחלפת עם הא' כי מוציאים ממבטא אחת, להעלות נר תמיד והיינו שתמיד יתלהב לעבודתו ית"ש. (מאמר מרדכי)

עבודה חיצונית ופנימית

ואתה תצוה את בני ישראל. ונוכל לומר על דרך המוסר, דהנה עיקר עבודתו היא בפנימיות הלב, ומאוד מאוד צריך לזוהר, שלא יהיה עבודת האדם בהתגלות האברים, יותר מן העבודה הפנימית שהוא בלב, ונוכל לומר שזה מרומז בפסוק, "לא יהיה לך כבייתך אבן ואבן גדולה וקטנה" פירשו חז"ל גדולה מבחוץ קטנה מבפנים, היינו שלא יהיה העבודה שמבחוץ שהוא בהתגלות האברים, יותר מן העבודה הפנימית, ונוכל לומר, שזהו כוונת הגמ' שאמרו שעונשן של מידות שאינן שוים מבחוץ כמו מבפנים הוא קשה מאד, ע"כ צריך לזוהר מאד, שתמיד יהיה דבוק עבודה חיצונית לעבודה פנימית שבלב, ונוכל לומר שזה כוונת תקי"ז "בראשית" "ראש" "בית" פי' שהעבודה שהיא במה ובלב נקרא "ראש" והעבודה שהיא בהתגלות האברים נקרא "בית" שהוא לבוש להפנימיות, וצריך לראות שתמיד יהיה דבוק בחי' בית לבחי' ראש, וזהו "ואתה" בגמטריא בית, "תצוה"

בגמט' ראש, פי' שתצוה את בני ישראל שתמיד יהיה דבוק בחינת בית לבחינת ראש.

בכל דרכיך דעהו

ועשית חשן משפט וגו'. ולכאורה קשה הא מפורש בפסוק זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור תעשה אותו, ולענין מה נאמר כמעשה אפוד תעשנו, וי"ל דהתורה מרמז לנו דרך לעבודת הבוב"ה אשר האדם יתנהג בדברים החומריים עפ"י התורה, ולקדש עצמו כמותר לו ולא ינהוג א"ע כהפקר ח"ו באברים החומריים, לעשות ולאכול מה שלבו הפין, וידמה שקר בנפשו שלבו שלם עם אלקיו, דאי אפשר זאת כי הלב נמשך אחר התנהגותו באברים החומריים, דאי אפשר שיהי' לבו שלם עם ה' ב"ה, באם איברי החומר מתנהגים כהפקר ח"ו, ונודע דהאפוד הוא לבוש מאחוריו ממתנים ולמטה שהמה איברים חומריים, וחושן הוא לבוש ותכשיט נגד הלב שהוא אבר רוחני שבאדם לחשוב במושכלות, וז"ש הכתוב שהחשן שהוא נגד הלב כמעשה אפוד תעשנו, היינו כמו הגרלו והתנהגותו באברים החומריים כמו בן יהיה הלב נטוי, לכן יעשה אדם כל דברים בעניני הגוף לשם שמים לקיים בכל דרכיך דעהו ויהי' לבו שלם עם הבורא יתברך שמו.

(דברי יחזקאל)

ענוה

רבוע יהי' כפול. ונראה ע"פ מה ששמעתי מכאדמו"ר מוהר"י זצלה"ה שאמר משם הרב הגדול מ' וזשא זצלה"ה שעיקר להיות שפל בעיניו וכאם שתחזיק עצמך עוד יותר ויותר במדת קטנות אני ערב שלא יטעה ח"ו א"ע, ובודאי זה דרך אמת ונכון לעבודת השי"ת, וז"פ רבוע רומז שתדיו במדת קטנות ורבוע לשון ריבוי יהי' כפול הגם שיהי' כפול ומכופל במדת קטנות אצלך הוי יודע שלא תטע' עצמך כלל. (אור לשמים)

תוכו כברו

ולא יזה החושן מעל האפוד. ונראה לפרש דהנה מפרשי התורה מונין אותו בכלל התרי"ג מצוות שהייב כל אחד מישראל לקיים תמיד כי ידוע שהתורה הוא ניצחית ונוהג בכל"א ובכל זמן, וי"ל בזה לפע"ד מה שחנני ה' ברחמיו וברוב חסדיו איך שמצוה הזאת היא נוהגת בזמן הזה ג"כ, כי החושן היה על לבו ואפד הוא מספר פה, ולא יזה החושן, הלב, מעל האפוד, היינו מעל הפה שיהי' פיו ולבו שוין.

(דגל מחנה אפרים)

בע"ז מחשבה כמעשה

וחשב אפודתו אשר עליו כמעשהו. הנה מיוחד היא האפוד בהיותו מכפר על עבודת כוכבים, והרי בעבודה זרה אף מחשבה בלבד נחשבת כבר כמעשה, וזש"ב אפודתו אשר עליו כמעשהו, כך שגם מחשבה רעה דינה כאילו עשה מעשה בפועל ממש.

(עטרת חיים)

שמירת הדיבור

ויהי פי ראשו בתוכו. יש לפרש בדרך רמז מוסר לומר לאדם ויהי פי' בטרם הנך מדבר בפך, אז וראשו' שעליך להקדיש מחשבה מה לדבר, כך שהמחשבה תהיה 'בתוכו', שתהיה המחשבה נכללת בדיבורך, וראה שהשכינה תשרה בכל דיבור מדברך.

(דודאים בשדה)

פיו ולבו שוים

ולא יזה החושן מעל האפוד. הנה מפרשי התורה מונין אותו בכלל התרי"ג מצוות, שהייב כל אחד מישראל לקיים תמיד, כי ידוע שהתורה היא נצחית, ונוהג בכל אדם ובכל זמן, ויש לפרש בזה לפענ"ד, איך שהמצוה הזאת היא נוהג בזמן הזה גם כן, כי החושן היה על לבו, וראש' הוא מספר פה, וזהו, ולא יזה החושן היינו הלב מעל האפוד היינו מעל הפה, שיהיה פיו ולבו שוים, ולא יהיה לבו חלוק מפיו, וק"ל.

(דגל מחנה אפרים)

דבש המרים

פנינים יקרים, מבאר חפרוה שרים, רבותינו הקדושים עצי התמרים

וזה הדבר אשר תעשה להם לקדש אותם לכהן. במדרש איתא הה"ד לעולם הי דברך נצב בשמים אל תקרי בשמים אלא בשמים כשם שגזרת ונעשה שמים אף דיבור שדברת לקדש את אהרן ובניו קיים לעולם שנאמר והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם, ונראה לפי מה שפ"י בישמח משה בטעם הדבר שנקרע הים ע"י המטה ולא עפ"י דיבורו של הקב"ה, כיון דמעשי הקב"ה הוא נצח, והפעולה שאיננו נצחי צריך להיות ע"י שליח, וכאן בקריעת ים סוף היה רק לפי שעה, כי לאחמ"כ הוצרך לשוב לאיתנו לנער פרעה וחילו, לכך הוצרך להיות ע"י שליח, ולכן הי' צריך להיות הנס ע"י המטה של משה, ולא ע"י דיבורו כי שכינה הי' מדברת מתוך גרונו של משה, ודיבורו הוא דיבור הי' בעצמו שהוא נצח, ומהאי טעמא היה מרע"ה מתנבא בזה הדבר מכיון ששכינה היתה מדברת מתוך גרונו של משה ודיבורו היה ממש בבחינת זה הדבר אשר ציוה ה', ומעתה יתבאר שפיר מאמח"כ וזה הדבר אשר תעשה להם ולכאורה זה הדבר מיותר, ובא המדרש כמשיב הה"ד לעולם הי דברך נצב בשמים והיינו שהדיבור שדברת לקדש את אהרן קיים לעולם, לכך נאמר זה הדבר כלומר בבחינת זה הדבר שהיה שכינה מדברת מתוך גרונו אשר תעשה לקדש אותם לעולמי עולמים שדיבורו הוא נצח.

☆

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד. ויתבאר עפ"י שדרשו חז"ל בתוי"כ לפני הי תמיד, תמיד אפילו בשבת, והנה כבר

פירשנו שרמזו לו הקב"ה כאמרו ואתה תצוה לעתיד לבוא שאז יהיה משה רבינו ע"ה מנהיג ישראל, ויצוה לבני ישראל על הדלקת הנרות בבית המקדש השלישי, ואיתא בגמ' (סנהדרין צז.) דלעתיד לבוא יהיה יום שכולו שבת, וא"כ אילו לא גילה לנו הכתוב שמצות הדלקת המנורה דוחה את השבת, נמצא שלא היה שייך כלל ענין הדלקת המנורה לעתיד לבוא, ותקשה כיצד אמר הכתוב ואתה תצוה את בני ישראל שעתידי משה רבינו לצוות על הדלקת הנרות בזמן הגאולה, ועל כן כתב מיד להעלות נר "תמיד" למידרש מיניה תמיד ואפילו בשבת. (דברי יוא"ל)

☆

ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד. איתא במדרש הה"ד תקרא ואנכי אענך למעשה ידך תכסוף, ויתבאר עפ"י החת"ם לפרש הכתוב כתית למאור ודרשו חז"ל ולא כתית למנחות והכוונה כי ממנורה יושפע שפע אלקי לתלמיד חכם, וממנחות ושלחן יושפע שפע פרנסה ומוזנות ואחז"ל יגעת ומצאתי תאמין לא יגעת ומצאתי אל תאמין והני מילי בדברי תורה אבל במשא ומתן סיעתא מן שמיא הוא, ועל כן כתית למאור, דכתישה ויגיעה רבה היא רק למאור היינו אצל לימוד התורה כי לא יגעת לא מצאת, אבל אין צריך כתית למנחות כי סיעתא הוא משמיא עכ"ד. והנה אצל פרנסה ומוזנות מועיל תפילה ובקשה שיומין לו הקב"ה טרף חוקו בלי טורח ויגיעה, משא"כ בלימוד התורה אף אם יתפלל להקב"ה שיבין את התורה מכל מקום צריך גם יגיעה בעסק בתורה, וזה שדרש המדרש ויקחו

שמן זך זך כתי"ת למאור שבמאור התורה נצרך יגיעה, אבל לא כתית למנחות, כי אצל הפרנסה מועיל תפילה שיוכה להביא טרף לביתו, ולזה הסמיכו הכתיב תקרא ואנכי אענך שכאשר תקרא ותתפלל אל השי"ת יענך מן השמים להנצל מהעמל והיגיעה ורק למעשה ידך תכסוף לבחינה זו להינצל מן העמל על ידי התפלה אבל לא ביגיעת התורה. (ברך משה)

☆

ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד. ונראה לפרש בהקדם דברי הגמ' עתידין בתי כנסיות שבבבל שיקבעו בארץ ישראל, וקשה מה היה צורך בנס הזה להעתיק בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל וכי יוקשה להשי"ת לבנות בתים חדשים, ותירץ מרן דו"ץ זללה"ה בדברי יוא"ל כי אז יתקיים הכתוב ואת הצפוני ארחיק מעליכם ויסיר מאתנו כל המניעות ואולם עבודה כזו בלי התנגדות אין לה חשיבות כל כך על כן יעתיק לארץ ישראל את כל אלו המקומות אשר עבדו את ה' בגלותם ובהם ירגישו בני ישראל רישומא דקדושה מעבודת ימי הגלות ולפום צערא אנרא, עכ"ד, ובוה יש לפרש הכתוב ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן, היינו התורה כמבואר במדרש מה השמן הזה אורה לעולם אף דברי תורה אורה היא לעולם, ולזה אמר "כתית למאור" שצריך להתייגע ולהיות בבחינת כתי"ת כדי לזכות למאור התורה, "להעלות נר תמיד" כי עבודה זו ישאר תמיד לישראל, ואף בזמן הגאולה ישאר רישומא דקדושה מעבודת ימי הגלות. (כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א)

ויתן לך את ברכת אברהם

בהאי עידן דחדוותא, נשגר בזה כסא דברכתא, ומזלא טיבותא, באותות יקר ורבותא, קדם ידידינו החשוב והיקר לעילא מכל תושבחתא, וה' ברך את אברהם בכל, על כל מכיריו נערץ ומהולל, רב פעלים לתורה ולתעודה בפרט ובכלל, מרביץ תורה ומעמיד תלמידים הגונים, איש חמודות ורב תבונים, מקבל את כ"א בענוות חן ובסבר פנים, משליך עצמו מנגד לטובת חברתו, לו יאתה התהילה והכבוד בהרמת קרן התורה בקרב קהילתו,

הרב אברהם ישעי' ווייס שליט"א

לרגל השמחה שבביתו, קול ששון על שפתו,

באירוסיו בנו החשוב והנעלה, נודע לשם ולתהילה

כמר יהודה נ"ו

עב"ג הח' שתחי' למזל טוב ובשענו"מ

יה"ר שבשכר פעולותיהם הכבירים, את קול התורה להרים, יזכו לראות דורות ישרים, וזכות התורה יגן בעדם להתברך בכל משאלות לבם לטובה ולברכה, ויוסף ה' עליהם אלף פעמים ככה, להרבות פעלים לתורה ולתעודה ברביה והמשכה, עדי נזכה לביאת מלכא משיחא, במהרה בימינו אמן.

החותמים למען שמו בחוקרה ובהודאה

חבורת "יסודי התורה"

גם אנו מצטרפים לברכה, בחוקרה והערכה, מגידי השיעורים בחבורת יסודי התורה

אלימלך בידערמאן, בנימין זאג ווייס, שמואל גראס, חיים עזריאל יאנשעט,

פנחס ברוך לעבאנוויטש, יהושע צבי יאנשעט, ישראל יודא בערגער, אליעזר ענגעל,

שרגא יהושע בערקאנוויטש, יואל געלבער, דוד כהן, שמעון יואל גראד, יעקב שלמה כהנא,

גדול העונה יותר מן המברכים

דוד בן ציון וויינבערגער יואל מנחם ישכר סאנדער

בשפתי צדיקים

סיפורי צדיקים, בביאור הפסוקים המלאים זיו ונוגה מפיקים

ואתה תצוה... ויקחו אליך

לשם שבו ואחלמה

חסיד אחד שאל את החידושי הרי"מ שהיות שבתו הגיעה לפרקה ומדברים בה נכבדות עם בחור כליל המעלות אלא שיש פסול במשפחתו דהיינו שאחיו של המחזן יצא לתרבות רעה, האם יסכים לשידוך או לא, השיב לו בעל חידושי הרי"מ: הנה קראנו בפרשתן פרשת תצוה את הפסוק "לשם שבו ואחלמה" ופי' הוא לשם שבו" הבט אל השם שבו, שבמחזות עצמו, "ואחלמה" פי' למה זה תביט אל האח, אם ענף אחד מן האילן נוכל ונכרת, אין זה מעיד כלל על טובו של השורש.

ונשמע קולו בבואו אל הקודש

יום אחד ראה ר' חיים מבריסק יהודי אחד עומד בביתו"ד ומתפלל בקולי קולות וצעקות משונות, לאחר שסיים תפילתו ואמר לו, הנה התוה"ק ציוותה לתת במעיל פעמונים כדי שיהא נשמע קולו בבואו אל הקודש וידעו שהכהן גדול נמצא שם ומתפלל, ועתה אילו נהגו הכהנים כמנהגך והתפללו בקולי קולות, מפני מה הי' צורך בפעמונים ורימונים, אלא משמע שהכהן לא הי' מרים קולו בתפלה ולכן הי' צורך בפעמוני זהב. (בפי ישרים)

ובצאתו ולא ימות

רב אחד בא אל עיר כדי לשמש ברבנות שם ונתקבל בכבוד גדול אולם כעבור זמן מה אירע מחלוקת בין תושבי העיר ואף הוא הי' בעובי הקורה והוכרח לעקור מן העיר מגודל הסערה שקמה נגדו, כשיצא מן העיר אמר שעכשיו הוא מבין מאמה"כ "ונשמע קולו בבואו אל הקודש" דכשהרב בא לעיר לקבל כס הרבנות, "נשמע קולו" ששומעים בקולו ונוהגים בו מנהג דרך ארץ, אמנם "ובצאתו ולא ימות" דכאשר הוכרח לצאת מפני המחלוקת, עליו להתפלל לפני הקב"ה "ולא ימות" שלפחות יצא ממנה שלם בגופו וכמו שמרע"ה אמר "עוד מעט וסקלונני". (אור יקרות)

שנים ליום תמיד

הגאון רבי יעקב מליסא בעל נתיבות המשפט בא פעם לברסק והתאכסן אצל ר' לייב קאצענעלנבוין, ר' לייב הי' מתמיד גדול, ומעולם לא הקפיד לאכול ולישון כדבעי, כשעמדו להיפרד פנה אליו ואמר לו הרינו מאחל לך שיקים בך הפסוק "שנים ליום תמיד" תמהו ר' לייב על דבריו, אמר לו ר' יעקב הנה בשו"ע פותח "שוית' ה' לנגדי תמיד" ומסיים "וטוב לב משתה תמיד" וא"כ אני מאחל לך ששני התמידים יתאחדו על שולחןך שאע"פ שתקיים את "השוית' ה' לנגדי תמיד" מ"מ תקיים גם כן "טוב לב משתה תמיד" לאכול ולשתות כדבעי. (שיחות קודש)

פעם אחת בליל ראשון של חנוכה אצל הרה"ק רבי דוד מטאלנא זי"ע, כשהיה כל הציבור עומדים בחרדת קודש והמתניו שהרה"ק רבי דוד מטאלנא זי"ע יכנס להדליק נר חנוכה, אך הרה"ק עדיין לא יצא מחדרו שם התכונן את עצמו בהכנה דרבה למצות הדלקת נר חנוכה, לפתע יצא הרה"ק מחדרו וניגש לחסיד אחד ואמר לו: שמע נא הלא אשתך נמוכה היא וא"כ איך אתה נוהג כשאתה צריך לדבר עמה האם אתה מרכין את עצמך אליה או שהיא מגביה את עצמה אליך, ותיכף אחרי שאמר דיבורים הללו מבלי לחכות לתשובת האיש, פתח הצדיק ואמר את ברכות נר חנוכה, והדליק הנר, כל החסידים שהיו אז באותה מעמד נתפלאו להבין דבריו הסתומין.

ובעת ההוא נתארח בבית הצדיק קרובו נכד אחיו הרה"ק רבי מרדכי דוב מהארנאסטייפל זי"ע (שהיה בן בתו של אחיו הרה"ק רבי יעקב ישראל מטשערקאס זי"ע), וכשראה את תמיהתם של החסידים אמר להם אני אפרש לכם את דברי דודי זקני דהנה בגמ' אמרין מעולם לא ירדה שכינה למטה מעשרה טפחים אולם בשעת הדלקת נר חנוכה שמצותה להניחה למטה מעשרה טפחים או השכינה יורדת למטה מעשרה ובכתבי האריז"ל כתוב, שזהו בסוד איתתך גוצא גחין ולחיש לה, וזהו מה שרצה הצדיק לרמוז, כי במעמד זה הקב"ה כביכול מתכופף למטה מעשרה טפחים בכדי להרים אותו במעלות רמות עד מאוד.

ועל פי זה יש לפרש בפרשתן, דהנה בספרי קודש האריכו לבאר דבפרשה זה מרומז ענין מצות הדלקת נר חנוכה ויקחו אליך שמן זית זך וגו', להעלות נר תמיד, וזהו שהתחיל הכתוב ואמר "ואתה תצוה וגו' ויקחו אליך" שמשם רעיא מהימנא ידאג לבל ישראל בני ישראל למטה ח"ו, אלא "ויקחו אליך" שיקחם עמו ויגבהם וינשאים למעלה למעלה, ע"י הדלקת שמן זית זך וגו' להעלות נר תמיד, ע"י מצות נר חנוכה. (אוצר אפרים)

ועשית בגדי קודש לכבוד ולתפארת

מעשה באחד מגדולי הלמדנים שבליטא שהי' מתנגד לעדת החסידים, שטען לפני הנצי"ב מוואלאזין נגד רבני החסידים שחיים ברחבות, בעוד שראשי הישיבות וגדולי התורה האמיתיים (מהמתנגדים) מתפרנסים בצער ובדחקות, השיב לו הנצי"ב מעולם כך הי' צא וראה אהרן הכהן שעסק בעבודת ה' לבש בגדי זהב משובצים באבנים טובות, אולם משה רבינו זה שקיבל את התורה מסיני, לא עשו למענו מלבושים מיוחדים, ורק מטהו נזכר בתוה"ק, "הרם את מטך" "קח את מטך" ויותר לא הי' לו. (ספרן של צדיקים)

מרכז המוסדות דרבינו יואל מסאטמאר

נתיסד ע"כ מרן רבינו הקוה"ט זיעוועכ"א - בנשיאות כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א

קרית יואל - בני ברק

שיר וקול תודה

מעומק הלב פנימה, קול מברכים נשא ונרימה, בברכת מו"ט לבבית וחמה, קדם מע"כ האי צנתר דדהבא, חריף ובקי בהוויות דאב"י ורבא, מרביץ תורה לנמעי נאמנה, מלא חכמה דעה ותבונה, נהנים ממנו עצה ותושיה נכונה, עומד לימין הנהלת המוסדות בהתמסרות נאמנה, בכל עת ועונה, פעליו הכבירים והברוכים משבחים בשפתי רננה,

הרב צבי יודא ווייס הי"ו

חבר הנהלת מוסדותינו

לרגל שמחתו בהכנס גנו היקר כמר שאול ליפא נ"ו לעול התורה והמצוות

זכות רבותה"ק יעמוד לו להתברך בכל ברכאן דנפישא, בשכר עמלו בהרחבת גבולי הקדושה, ויושפע לו אושר ועושר במידה גדושה, ויוכה להרבות ולהשיב בפעולותיו הנמרצים למען המוסדות, ובמעשיו הטובים להרמת קרן התורה והחסידות, וזכות הרבים יגן בעדו ובעד ביתו, ותעמוד לעד צדקתו, ותמיד נספר תהילתו.

החותמים למען שמו באהבה ובהודאה

הנהלת המוסדות

ישיבה קטנה דרבינו יואל מסאטמאר

בנשיאות כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א - בראשות מורינו הגה"צ ראש ישיבתנו שליט"א

זכרון מאיר - בני ברק

וה' ברך את אברהם

בתורה וקול זמרה, נשגר בזאת השורה, ברכת מו"ט בשפה ברורה, קדם מגיד שיעורינו ארי שבחבור"ה, האי גברא רבא ויקרא, נודע לעוז ולתפארה, חריף ובקי טובא, צנתר דדהבא, גריס בהוויות דאב"י ורבא, סיני ועוקר הרים, צולל במים אדירים, ומעלה מרגניתא טבא בשיעוריו היקרים, חכו ממתקים, וכולו מחמודים, נודע בשערים, בחידושי המחדשים והברורים, ומורה לנו את דרך העיון בגמרא, יומם ולילה לא ישובו למען ישיבתנו המעטירה,

הרה"ג ר' אברהם ישעי' ווייס שליט"א

ר"מ בישיבתנו הק'

לרגל שמחתו באירוסיו בנו הבחור החשוב והמצויין כמר יהודה נ"ו עב"י, שתחי' למז"ט ובשעטו"מ

וזאת הברכה, יה"ד מאלוקי המערכה, יצו ה' ככה, שיוכה מעב"ת לראות ולרוות תענוג ונחת דקדושה, ממנו ומשאר יוצ"ח במידה גדושה, ויוכה עוד רבות בשנים, דשנים ורעננים, לדלות לתלמידיו הנאמנים, מבארם של הראשונים והאחרונים, ופיץ מעיינותיו חוצה, לתלמידיו הקרויים בנים המוקירים שמו בהערצה, ויראה פרו בעמלו, כפי רב מסירות פעלו, ואך טוב וחסד ידרפוחו כל הימים, ערי נזכה לבאת משיח צדקינו, ומלכינו בראשינו, בב"א.

כ"ד העברכים בלונ"ח תלמידיו הנאמנים שופעי לקחו בשיעור ב' דישיבה קטנה

שלפה יואל עהרנשטאל, אליהו ביקסנשפאן, יואל פריינד, יואל שפילפאן, פרדכי פענדל שווארץ, חנני יו"ע ליפא גרינבוים, אלחנן פויגל, נחפן בראך, אביגדור יו"ט שישא, יוסף געשטעטנער, פאיר יהודה גרינוואלד, פישאל אליהו לעוו (טויט), שבתי יעקב פוקס, פרדכי לעבאוויטש

גם אנו עצטרפים לברכה, בהוקרה והערכה, השמחים אתו בשמחה, ההנהלה רוחנית

פרפראות להכמה

מאמרים נהמדים, ע"ד דרוש מיוסדים, בפתור ופרח משוקדים

ויחר אף ה' במשה רבי יהושע בן קרחה אומר כל חרון אף שבתורה נאמר בו רושם וזה לא נאמר בו רושם ר"ש בן יוחי אומר אף זה נאמר בו רושם שנאמר הלא אהרן אחיך הלוי והלא כהן הוא הכי קאמר אני אמרתי אתה כהן והוא לוי עכשיו הוא כהן ואתה לוי, נמצא משום שסירב משה ללכת בשליחות ה' ניטלה ממנו הכהונה וניתנה לאהרן, וכתבו המפר' הטעם שסירב משה בשליחות שהיה רוצה שהקב"ה בכבודו ובעצמו יגאל אותם כמו שהבטיח ליעקב "ואני אעלך גם עלה" אבל אין זה תירוץ מספיק משום שישראל היו יוצאים קודם הזמן וכתוב "בחוק תעמוד והאיש אשר אתה נושא בו יצא אליך" והקב"ה היה המלוה ולא היה יכול להוציא אותם לכן היה צריך שלוח לכן נענש משה אבל משה היה סובר דכבר נשלם הזמן משום שהמלאכים השלימו א"כ בדין סירב בשליחות שיכול ה' בעצמו להוציאם והנה אחז"ל כשעלה משה למרום אמרו מלאה"ש לפני הקב"ה רבש"ע מה לילוד אשה בינינו אמר להן לקבל תורה בא אמרו לפניו וכו' תנה הודך על השמים אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה החזיר להן תשובה וכו' אמר לפניו רבש"ע תורה שאתה נותן לי מה כתיב בה אנכי ה' אליהך אשר הוצאתיך מארץ מצרים אמר להן למצרים ירדתם לפרעה השתעבדתם, ואם נאמר שהמלאכים השלימו אין למשה שום טענה נגד המלאכים אלא ע"כ המלאכים לא ירדו למצרים ולא השלימו הזמן ומשה סירב שלא כדין ובדין נענש על שסירב ללכת בשליחות, וז"ש המדרש "כשאמר הקב"ה למשה ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך וכו' משום שניטלה ממנו הכהונה על שסירב בשליחות וא"ת שבדין סירב שרצה שהקב"ה בעצמו יוציאם משום שיצאו בזמן כי המלאכים השלימו השיב לו הקב"ה שהמלאכים לא השלימו ויצאו קודם הזמן "תורה לי היתה ונתתיה לך" ולא למלאכים בגלל הטענה כלום למצרים ירדתם ממילא לא היה יכול הקב"ה בעצמו להוציאם מין מלוה וכדין נענש על שסירב בשליחות וניטלה ממנו הכהונה.

☆

והאבנים תהיו על שמות בני ישראל. בירושלמי למדו כבוד אב מדמא בן נתינה פעם אחת אבדה אבן ישפה של בנימין מאבני האפוד וכו', וקשה מנין לו שהאבן היתה אבן ישפה של בנימין, וי"ל דאיתא שאבני האפוד צריכים להיות כסדרן קבוע באפוד כמו הפרשיות שבתפילין לכן חייבים לומר שמה שהיה חסר זה ישפה של בנימין שהיה אחרון ואפשר למלאות חסרונו כי אם היה נחסר אחד מאבנים האמצעיים אז היו צריכים להחליף את כל האבנים שאחרי זה בכדי שיהיה כסדרן א"כ היה צריך למלאות חסרונו של כמה אבנים ולא רק של אבן אחת ומכאן ראייה שמה שנחסר זה היה אבן האחרון ישפה מבנימין. (הלכה אדם מישראל)

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך. במסורה ג' פעמים "ואתה", ואתה תצוה את בני ישראל, ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך, ואתה תדבר אל כל חכמי לב, ונראה לקשר את ג' פסוקי המסורה דהנה איתא בירושלמי על הפסוק "אל הכהנים הלויים ואל השופט אשר יהיה בימים ההם", בזמן שהוא מלך אין הוא כהן, ודרשו חז"ל שהכוונה למשה וא"כ משה אינו יכול להיות כהן, וקשה הרי מצינו (צמס 3) משה שימש בכהונה כל ארבעים שנה, ותיירצו בגמרא (פסחים 6) שמשו שימש בחלוק לבן ולא בבגדי כהונה, והשתא לפי זה החילוק בין אהרן הכהן למשה ששניהם שימשו בכהונה רק אהרן כיהן בשמונה בגדים ואילו משה כיהן בחלוק לבן, וזאת תהיה תורת המסורה "ואתה תצוה" כדין מלך המצוה לאחרים לכן "ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך" להיות כהן כי אתה מלך ואין אתה יכול להיות כהן אבל הרי משה היה כהן ארבעים שנה במדבר לזה אמר "ואתה תדבר אל כל חכמי לב וכו' ועשו בגדי אהרן לקדשו" ר"ל וזה יהיה החילוק בין אהרן למשה משום שהוא ישימש בבגדי לבן.

☆

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך. איתא בבבא"ט לא הוכיר משה בזה הסדר, מה שאין בכל החומש, שמשעה שנולד משה אין סדר שלא הוזכר בה, והטעם משום שאמר מחני נא מספרך אשר כתבת, וקללת חכם אפילו על תנאי באה ונתקיים, ואמרו בתנחומא (משפטים י"ח) ראה מה בין הראשונים לאחרונים הקב"ה אמר למשה הנה אנכי שולח מלאך השיבו אני חפץ אלא לך יהושע בן נון ראה את המלאך ונפל על פניו וכו' וא"ל הלנו אתה אם לצרינו וכו' התחיל צועק מתחת צפורני רגליו ויאמר לא כי אני שר צבא ה' עתה באתי הרי שני פעמים באתי להנחיל את ישראל אני הוא שבאתי בימי משה רבך ודחה אותי ולא רצה שאלך עמו ועתה באתי מיד ויפול יהושע על פניו ארצה וישתחו ויאמר לו מה אדני מדבר אל עבדו אבל משה דחה אותו, ובש"ך איתא בשם ר' חננאל על הפסוק "כי ילך מלאכי לפניך והביאך" שזה המלאך מיכאל ובאמת אותיות מלאכי הוא מיכאל, לפי המדרש הנ"ל משמע שאין מקום למלאך מיכאל כל זמן שמשו קיים כיון שמשו דחה אותו, וזה שיש לרמוז בפר' תצוה יש ק"א פסוקים כמנין מיכאל, כיון שלא הוזכר שמו של משה יש לו מקום למלאך מיכאל. (דרוש שמואל)

☆

ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך. איתא במדרש (שמו"ל ל"ז ד') הה"ד לגולי תורתך שעשועי וכו', כשאמר הקב"ה למשה "ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך" הרע למשה אמר לו הקב"ה תורה היתה לי ונתתיה לך, וצ"ב, וי"ל עפ"י דאיתא בגמ' (צמס 3).

ודרשת והקרת

ענינים ופלאים, בסוגיות ובפלאולים,
שמקורותיהם בפרשת השבוע נמצאים

בענין מצות לבישת בגדי הכהנים

למצוה מיוחדת, כי בעבודתם מקיים מצוה מוסיף על השתמר מן הלאו, אמנם א"כ תקשי אמאי לא ימנה מצות עשה שיעשו הכהנים העבודה מעומד ולא יושב ולא שוכב ממה שדרשו חז"ל (ובחסד כג) לעמוד לשרת לעמוד בחרתים ולא לישיבה וכו', ואינו מחזור.

ובס' מגילת אסתר מביא השגת הרמב"ן ומעיר עליו דמה שכתב שעל כן לא מנה הבה"ג את לבישת הבגדים למצוה מיוחדת הוא משום שהוא הכשר מצוה, וא"כ הוי חלק ממנה, כתב דזה אינו כלום, כי חילוק גדול יש בין הכשר מצוה לחלק מן המצוה דהרי באמרך על דבר שהוא הכשר מצוה חנה אתה אומר כי בזה תוכשר המצוה להעשות כהלכתה, וא"כ ההכשר הזה אינו חלק ממנה, וא"כ שפיר ראוי למנותה שהרי כמה הכשר מצוה באין במנין למצוה מיוחדת כגון שחיטת הפסח שהוא רק הכשר למצות אכילתה, וכן שריפת פרה אדומה שהוא גם הכשר מצוה לחייתיה, משא"כ דבר שהוא רק חלק מהמצוה בוודאי שאין למנותה למצוה מיוחדת, כי הוא דבר מועט הנפרד מהכלל ואינו עומד בפני עצמו.

ועל מה שהשיג הרמב"ן שאם הוא מצוה מיוחדת היה למנות גם בגדי לבן של יוהכ"פ וכן בגדי כהן הדיוט למצוה מיוחדת, זה גם אינו קושיא שמצות הלבשה לכהנים אינו אלא מצוה אחת, ולכן לא מנאם למצות רבות, כמו שעשה באיסור יציאה מן המקדש בשעת העבודה שהכליל בהן גדול וכהן הדיוט במצוה אחת, אע"פ שדיניהם ופרטותיהם חלוקים, אעפ"כ כיון שנצטוו על פעולה אחת והיא היציאה אע"פ שהם אנשים חלוקים, וד"נ לגבי ההלבשה,

ועל מה שהרמב"ן דימהו למנורה ושאר הכלים, אינו שום דמיון דהתם לא נמנו למצוה מיוחדת משום שהם חלק ממצות בנין הבית, ואע"ג שהם אינן מעכבות העבודה בביהמ"ק, מ"מ משום הא גרידא לא ימנע מלהיותם מחלקי המצוה, כמו שמצינו במצות ציצית שהתכלת והלבן אינן מעכבין זו את זו מ"מ הוי כל אחד חלק ממעשה המצוה, עיי"ש שהאריך עוד להצדיק דברי הרמב"ם.

והגאון הגר"י פערלא ז"ל בחי' על הרס"ג (חי' פרשה נא) העיר על דברי הרמב"ן שבראש דבריו מעיר על הרמב"ם שלא מצא בדברי הבה"ג שימנה את לבישת הבגדים למצוה מיוחדת, והקשה עליו דהרי הבה"ג במנין המצות מנה בגדי שרד למצוה מיוחדת, ואע"ג דרש"י והאבן עזרא (פר' תשא) פירשו דבגדי שרד אין הכוונה על בגדי כהונה, אלא נעשו לכסות בשעת המסעות את הארון ואת השולחן והמנורה והמזבחות, עיי"ש.

בפרשתן (תצוה כח. ב) ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת, והרמב"ם בהספר המצות (מצוה ל"ג) כתב שנצטוו הכהנים ללבוש בגדים מיוחדים לכבוד ולתפארת, ואז יעברו במקדש, והוא אמרו יתעלה ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת וגו', ואת בניו תקריב והלבשתם כתנות (תצוה כט. ב) ואלו הן בגדי כהונה שמונה בגדים לכהן גדול וד' לכהן הדיוט, וכשיעבוד הכהן בפחות מהבגדים שמייוחדים בעבודה ההיא או ביותר מהם עבודתו פסולה, וחייב עם זה מיתה בידי שמים, ר"ל מחוסר בגדים שעבד, וכן מנו אותו בגמר סנהדרין (פג) בכלל מחויבי מיתה בידי שמים, ולא בא כתוב זה בביאור, אבל בא כתוב (שם) וחגרת אותם אבנט וכו' והיתה להם כהונה לחוקת עולם, ובא בפירוש (שם) בזמן שבגדיהן עליהן כהונתן עליהן אבל בזמן שאין בגדיהן עליהן אין כהונתן עליהן והוו להו זרים, והנה נבאר (ל"ח ע"ד) שזר ששימש במיתה, וכו' וכבר ביארו בספרא (אחרי פ"ח) שלבישת בגדים אלו מצות עשה, והוא אמרם ומנין שאין אהרן לובש בגדים אלו לגדולתו אלא כמקיים גזירת מלך, תלמוד לומר (אחרי ל"ד) ויעש כאשר צוה ה' את משה, כלומר בגדים אלו, ואע"פ שהם בתכלית היופי שהם מזהב ושוהם וישפה וזולתם מן האבנים היפות, לא יכיון בהם היופי אלא לקיים הצווי שצוה האל את משה וכו', עכ"ל הזהב.

הרמב"ן (בפירושו על סח"מ) השיג ע"ד הרמב"ם שמשמע מדבריו שיש מצוה מיוחדת ללבוש בגדים אלו, וכן הרי מנאו הרמב"ם למצוה מיוחדת, והקשה עליו דבעל ההלכות גדולות לא מנאו למצוה מיוחדת רק בחלק הלאווין מנה מחוסר בגדים ששימש, כי אין בלבישת הבגדים שלא בשעת עבודה שום מצוה, א"כ אינו אלא הכשר העבודה שאם עבד בפחות מהן או ביותר תפסל עבודתו, והנה הוא חלק ממצות העבודה אם עבד בהן, ועוד אם היינו מונין אותו למצוה מיוחדת הרי היה לו למנות מצות בגדי לבן ביוהכ"פ למצוה מיוחדת, וכן היה לו למנות בגדי כהן גדול למצוה מיוחדת ובגדי כהן הדיוט למצוה מיוחדת, אלא על כרחך שכולן חלקים מחלקי העבודה המצוה ממנו ית' בימים הנאמרים בהם, וכבר נתבאר שאין מונין חלקי המצוה, ומהאי טעמא לא נמנו עשית השולחן ועשיית המנורה למצוה מיוחדת, מפני שנצטוו לשום לחם לפני ה' תמיד וצויה אותנו בהכשר עבודה הזאת שהיא לשום אותו על השולחן, וכן ציינו בהדלקת הנרות לפניו, וסידר לנו שתהיה ההדלקה הזו במנוקת זהב משקלה וענינה כך וכך, וכו'.

וממשיך הרמב"ן בסוף דבריו דאמנם דעת הרמב"ם מחזור יותר בלבישת בגדים יותר מעשיית המנורה למנותו

צריך שיהיה הכהן לבוש שם בגדי כהונה, א"כ חזינו דנחשב הכהן לכהן גם בלי הבגדים, וא"כ על כרחך דעבודות שבמקדש מפאת מעלתם הן הם הנצרכות לבגדים.

אולם זה אינו דא"כ איך יתפרנסו כל הנך דוכתי דמפורש בהם דכהן בלי הבגדים אינו נחשב לכהן, ועל כרחך צ"ל דעבודות שבמקדש מפאת מעלתם צריכים כהן מקודש יותר דהיינו שיהיה מקודש גם ע"י הבגדים, ואם לאו הוי ליה זר לגבי העבודה שבמקדש, והעבודה פסולה מפאת דחשיב כאילו עבדה זר, אבל העבודה בעצמותה אכתי איכא למימר דאינה נצרכת לבגדים רק הוא דין בהכח לגבי העבודה.

ואיכא בינייהו דאי נימא דרק הכהן הוא הנצרך להבגדים לשיהיה כהן ראוי לעבודה אבל העבודה אינה צריכה להם, א"כ שפיר משכחת לה שיעבוד כהן הדייט עבודת הכהן גדול בארבעה בגדים, ואעפ"כ אינו מחוסר בגדים כיון שקדושת כהונה הדייטית די לה בארבעה, וא"כ שפיר הוא כהן הדייט ואין כאן פסול בעבודה מפאת שחסירה כמה בגדים, כיון שהעבודה בעצמותה אינה נצרכת לבגדים כלל, ויש בה פסול רק משום שכהן הדייט עשה העבודה ששייך לכהן גדול, וא"כ עכ"פ אין כאן רק עבירת עשה דאחרן ולא כהן הדייט אבל אין כאן איסור מחוסר בגדים, אבל אם נאמר דגם העבודה בעצמותה נצרכת לבגדים אזי ממילא הכהן הדייט העובד עבודת כהן גדול שאז העבודה בעצמותה נצרכת לשמונה בגדים, וא"כ ממה נפשך העבודה פסולה או מחוסר בגדים מפאת העבודה או מיותר בגדים מפאת עצמו, ודו"ק.

מ"מ על הרמב"ן עצמו הפליאה דהרי הרמב"ן בפי' עה"ת (שם) מסיק דבגדי שרד פי' בגדי כהונה ולא כפירש"י והאבן עזרא, ומביא ראיה לדבריו מד' הגמ' (ומא עב.) א"ר חמא בר חנינא מאי דכתיב את בגדי השרד בקודש, אלמלא בגדי כהונה לא נשתיר משונאיהן של ישראל שרד ופליט וכו' ע"ש, א"כ משמע להדיא דבגדי שרד כוונתו על בגדי כהונה, וא"כ הרי שפיר מצאנו להבה"ג שימנהו למצוה מיוחדת, בזה שמנה בגדי שרד למצוה מיוחדת.

הנהה הגר"י ענגעל באתון דאורייתא (כלל יט) בתו"ד חוקר אם ענין בגדי הכהונה נצרך מפאת כהן העובד דזולת הבגדים נחשב לזר, וכדרש"י (זכרים כד.) ובכמה דוכתי דכהן בכיהונו ופירש"י שיהיה לבוש בגדי כהונה דאל"כ לא חשיב כהן ע"ש. וכן (שם יז.) בזמן שבגדיהם עליהן כהונתן עליהן אין בגדיהן עליהן אין כהונתן עליהן. ועוד (שם כד.) בתו"ד הואיל וכו' כתבו דבגדי כהונה מקדשים את הכהן לעבוד העבודה ע"ש. וא"כ זה שכהן מחוסר בגדים פוסל את העבודה אינו מפאת שהעבודה בעצמותה נצרכת לבגדים, רק מפאת שכלתי הבגדים אין הכהן נחשב לכהן, והו"ל כזר העובד ונפסלת העבודה מפאת שעבדה זר, או יש צד לומר שעצם העבודה בעצמותה נצרכת ג"כ אל הבגדים, וכמו שהם מכשירי כהן כך הם מכשירי עבודה, ועיין (שם פח.) דבגדי כהונה מכפרים ע"ש, וא"כ י"ל שכח הכפרה שלהם מסייע לכפרת הקרבן, ועבודת הקרבן בעצמותה נצרכת להבגדים, וקצת ראיה לזה מדחזינו בעבודות גבולין כאכילת תרומה ונשיאת כפים וכי"ב דאין

מכינה לישיבה קטנה דרבינו יואל מסאטמאר

בנשיאות כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א
קרית יואל - בני ברק

והוא יהי לעטרת צב"י

באותות כבוד ואהבה, נשגר בזה ברכת מזל טבא, קדם מע"כ מגיד שיעורינו, מודה דרכינו ומאיד נתיבותינו, משקיע מיטב תבונתו להרים קרנינו, צב"י ואתרע"י בן ומסר לן אורייתא, ותהי ידיו אמונה להרים קרנינו למעליותא, מסור למען הצלחתנו באמת ובתמים, מוכתר בדעת חכמים,

הרה"ג ר' צבי יודא ווייס שליט"א

לרגל השמחה שבמעונו בהכנס בנו חברינו היקר כמר שאול ליפא ניי"ו לעול התורה והמצוות

ותהי נא ברכותינו לראשו עטרת, לחן ולכבוד צב"י תפארת, שמשמחה זו יושפע לו רב ברכות ושובע שמחות, וימשיך להורות לנו דרך התורה והיראה מתוך הרחבת הדעת, ויראה פרי בעמלו, ותמיד נודה לשמו ונהללו, ואך טוב וחסד ירדפוהו כל הימים, עדי נוושע בתשועת עולמים, בביאת משיח צדקינו, ומלכינו בראשינו, בב"א.

כ"ד תלמידיו שומעי לקחו המברכים למען שמו באהבה ובהערכה

בביתא מכינה לישיבה קטנה דרבינו יואל מסאטמאר

אברהם הייפליך, אברהם שלמה לעבאוויטש, אליהו כהן, בנימין פרידמאן, דוד טאבאק, זאב פינזליש, יהושע דייטש, יואל בערנער, יואל צבי גרין, יודא אקער, יודא ראטשילד, יוסף בלאשטיין, יוסף יושע בנעט, יוסף לייב ראטער, יושע האלצער, יחזקאל געשטעטנער, יחזקאל שרגא האראוויטש, יחזקאל שרגא געלבער, יחזקאל שרגא יאזשעק, יעקב בוקסנשפאן, יעקב לעבאוויטש, יצחק אהרן גרינבוים, יצחק אייזיק ראטער, ירוחם אלטער ווייס, ישעי' שפילפאט, פאיר (בר"ח) טאבאק, פאיר (בר"י) טאבאק, פרדכי בריינער, עשה אברהם, פשוט דאווידאוויטש, שפען א. פינקלשטיין, שפען שווארץ

פניני התורה

פנינים וחידושים בגמרא מס' גיטין הנלמד במסגרת חבורת "יסודי התורה"

נו"נ ע"י אחד המגי"ש

איך אדם עומד על דברי תורה אלא אם כן נכשל בהן

במאור התורה, אבל לא כתית למנחות שעל ידי כך יתיימש מלמוד ותביאנו למנחות, פי' למנחה שלא ללמוד כלל, דהיינו כנ"ל שע"י שהאדם נכשל בדבר הלכה ומכניע את עצמו וזכה לכתרה של תורה.

ברייתא חשוכא והדר נהורא

ובחינה זו הוא כעין מה דגילה לנו חז"ל (שבת ע"ג) מסדר בנין העולם "ברייתא חשוכא והדר נהורא", ועינינו הרואות בדרכי העולם וביצירותיו כמה טעויות ומכשולות עומדים בדרכה של כל יצירה ויצירה בעולם הזה, כמה עובר על כל אומן ופועל עד שזוכה להוציא יצירה מושלמת מתחת ידו ולראות ברכה בעמלו.

וכן בדברי תורה רואים בחוש שכל סוגיא אינה מתבהרת היטב אלא על ידי קושיות סתירות, ואי בהירויות הקודמות לה, ורק לאחר שעבר על כל אלו, מאירים הדברים ושמים והסוגיא מתבהרת באר היטב. וכן אנו מוצאים שהתורה שבע"פ גופא מתחלת בחשוכא ברייתא "מאמתי קורין את שמע בערבית" ורק לאחר מכן "בשחרית", רמז לחדו ית' מתוך החושך ורק אחר כך נעשה שחרית.

ולפי"ז יובן היטב (שם) מה דאיתא בגמרא (נדרים פ"א) "הזהרו בבני העניים" (ובסנהדרין צ"י הגירסא "בני עם הארץ") שמהן תצא תורה" כי מחמת שהיתה להם הענוה של ה"רישא חשוכא", הם מסוגלים שיתקיים בהם הנהורא של תורה, וכן פי' הר"ן שם "שדעתם שפילה עליהם". (ונכתב בספר דף רל"א).

לאו דוקא העליונים וכו' להרבצת תורה

וממשיך (שם) ושמעתי על אחת הישיבות הותיקות הידועות שערכו שם פעם סיכום מאותם יוצאי הישיבה שזכו להיות מרביצי תורה רבנים וראשי ישיבה, והגיעו למסקנא שרוב התלמידים שהגיעו למעלתם, לא היו דוקא מן העליונים וחריפי המוח, אלא מן המתמידים שיגיעו בתורה ורכשו את התקדמותם התורנית על ידי יגיעה עצומה, הם אשר זכו להמשך בהפצת תורה והרבצתה לתלמידים, והוא כדאמרן כי חריפי המוח והעליונים עם כל מעלותיהם וכשרונותיהם הברוכים ע"פ רוב חסר להם ה"רישא

בגמרא (גיטין מג.) "הדר אוקים רבה בר רב הונא אמורא עליה ודרש כתוב על מי שבקי בדברי תורה והם תחת ידיו (ישעיה ג' ו') "והמכשלה הזאת תחת ירך", התורה מכונה "מכשלה" משום שאין אדם עומד על אמיתתם של דברי תורה אלא אם כן נכשל בהן שהורה בהם הוראה מוטעית, והכלימוד על כך, שע"י הוא נתן לבו להבין היטב.

שברי לוחות מנחות בארון / הטעם שקבלת התורה הוא בסיון ולא בתשרי

ובזה ראיתי לפרש הא דאיתא בחז"ל (מנחות צ"ט.) "לוחות ושברי לוחות מונחין בארון", וצריך להבין מאיזה טעם בחרו לאחסן את שברי הלוחות במקום המקודש ביותר בתוך ארון ברית ה', אך בא ללמדנו שאי אפשר לזכות לתורה אלא ע"י שבירה שנכשל בדברי תורה כנ"ל. ובה א"ש מה שקבעו חז"ל זמן קבלת התורה בחודש סיון [שבועות] שהוא זמן נתינת לוחות הראשון שמשו רבינו שברם, ולא קבעו חג מתן תורה לדורות ביוה"כ שהוא זמן נתינת לוחות השניו שזה נתקיימו, אך להורות בא דהכשולן שאדם נכשל המה יסודות ההצלחה, כמבואר בסוגיא ד"אין אדם עומד על דברי תורה אלא אם כן נכשל בהן", ולכן אמנם באמת לוחות הראשונות נשתברו ואף זכה משה לברכת יישר כח מהקב"ה, כמובא בחז"ל דא"ל הקב"ה למשה "ישר כח ששיברת", אך לא היתה נתינתם לשווא דאכתי יש בלוחות הללו על שבריהם לימוד לדורות "כי יהיה החושך סבת האורה", והדרך לקבלת התורה רצופה הינה מכשולים ונפילות, כמבואר בקרא "שבע יפול צדיק וקם" פירוש דרך ע"י הנפילות שנכשל בעבודת השי"ת ע"י וקם, יהיה לו תקומה, ורק אחר שנפלו כלל ישראל בחטא העגל דלכך שבר משה את הלוחות, רק לאחר נפילה זו והקימה אשר בעקבותיה אזי ראויים וכשרים היו בני"י לקבלת התורה.

כתית למאור ולא כתית למנחות

ובספר ישראל ואורייתא הביא לפרש בזה מה שאמרו חז"ל, והובא ברש"י בפרשתן "כתית למאור ולא כתית למנחות", דאדם צריך לכתת ולשבור ולהכניע עצמו באופן שתביאנו להתאמן יותר

בספרים תקצץ", וזהו סיעת עצי נשמה, שעל ידי הטעותין של הצדיק יש תיקון אפילו לעצי נשמה, היינו אפילו אותם הנשמות שהם כעצים יבשים, נשמה שהם שוממים ונעים ונדים ח"ו הכל יש להם תיקון ויתהווה מטעות לשון נטיעה והכל על ידי הצדיק, ולכן צריך הצדיק האמת לומר כל הנוסחאות והגידסאות שכתוב בספר.

שלום רב לאוהבי תורתך [מחזיקי תורה] ואין למו מכשול - אבל הלומדי תורה יש לו מכשול

בתהלים (ק"ט) "שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מכשול" והקשה בספר חפץ חיים (על נ"ך שם) למה נאמר "לאוהבי תורתך" הא מן הראוי לומר "ללומדי תורתך", ותיירץ רזה משום שללומדי תורה אי אפשר ללא מכשול כמבואר בסוגיא, שאין אדם עומד על דברי תורה אלא אם כן נכשל בהן, ועד שאדם זוכה להבין את הפשט הנכון בדברי חז"ל יש שהוא נכשל מקודם עד שזוכה לעמוד על אמיתת הענין, אבל לא כן באוהבי התורה כלומר "מחזיקי תורה", כי הם מקבלים שכרם משלם תיכף בפעם הראשונה ואינם נכשלים כלל, כי כוונתם רצויה להחזיק ידי הלומד תורה, ואף אם הלומד נכשל המחזיק בידיו אינו נכשל, וזהו "שלום רב לאוהבי תורתך".

חשובא" [הנכשל בהן] הענוה הקודמת שהיא המפתח להצלחה וקיום להמשך ההתעלות וההתקדמות בתורה, כי אם מוחו אינו חריף כל כך ואינו עילוי מטבע בריאותו, ומתייגע על התורה והוא משתוקק תדיר לסייעתא דשמיא, אז יש לו בפנימיות ההכרה של ענוה ביטול עצמי וציפוי וקיווי אל השי"ת ללימוד כזה יש סיום לנצח. (שם)

ע"י השעותיים של הלומד נתקן נשמות נדחים - הטעם שאסור למחוק טעות מספר

כתב בס' שארית ישראל (שער ההתקשרות) והמכשלה הזאת תחת ידיך, ואיתא אין אדם עומד על דברי תורה אלא אם כן נכשל בהן, הפירוש הוא מצד הצדיק הלומד לא היה אירע לו שום מכשול בתורה שלומד או שאומר, אך הצדיק רוצה לפעול טוב בתורתו עבור ישראל, ויש נשמות שאינם יכולים להתקן אם לא על פי טעות הצדיק, וזהו "חסורי מחסרה והכי קתני", כי יש נשמות שפגמו מאוד ואינם יכולים להתקן על פי התורה רק על ידי חסורי מחסרה שנחסר מתהילה או והכי קתני יש להם תיקון. ולכן אסור להגיה בספרים כי לכל טעות יש שורש כיון שבא באותיות בספר, ואפילו טעות דמוכה אסור למחוק, כי אם לכתוב מן הצד שזה טעות הדפוס כמ"ש בשם הרמב"ן ייד המגיה

KOLLEL AVRICHIM ATZEI CHAIM
DSATMAR
KIRYAS JOEL BNEI BRAK
3 KOLSHAS YOM TOV ST. BNEI BRAK

כולל אברכים עצי חיים
דיסאטמאר
קרית יואל בני ברק
רח"ק קריתות יום טוב א בני ברק

מיסודו של כ"ק מורן רביה"ק בעל ברך משה זי"ע - בהדרכת והמשכת מ"מ כ"ק מורן רבינו הגה"ק שליט"א

לחץ ולכבוד צב"י תפארה

בברכת התורה, נברך בזאת השורה, ברכת מזל טוב בשפה ברורה, וכל שבח ושירה, קדם מעלת כבוד הא"י גברא יקרא, ארי שבחבורה, גרים באורייתא, צדיקא, חשיכה כאורה, מסור בלוי"ז למענינו, מרים על נס קרן התורה בתוכינו, מלא חכמה ומדע, אוצר כל כלי חמדה, חריף טובא ובקי, משנצו קב ונקי, רב פעלים בקרב מוסדותינו המפוארה, עומד בראש כוללנו המעטירה,

הרה"ג ר' צבי יודא ווייס שליט"א

לרגל הכנס בנו היקר כמר שאול ליפא נ"ו לעול התורה

ויה"ר שיזכה לראות ולרווח ממנו ומכל יוצ"ח רב תענוג ונחת, מתוך שמחה והרחבת הדעת, ויזכה להמשיך בהרבצת התורה, בשמחה ואורה, ואך ששון ושמחה בביטו ידי שורה, עדי נזכה לביאת בוא"צ במהרה, אמן.

המכרים בקרא דאורייתא

הנהלת הכולל רבנו ותלמידיהוון

MOSDOS
YITAV LEV
DERABEINI YOEL M'SATMAR
HELHAD

מוסדות
יטב לב
דרבינו יואל מסאטמאר
אלעד

עייש ולזכרו של כ"ח מרחשון תשס"ח * בנשיאות כ"ח מרחשון תשס"ח * בהנהלת חתונת אביד קהילתנו שלישי

נוה הצדק צב"י תפארתו יעלה נא על ראש שמחתו

באותות הוקרה והודאה, נברך בזה מעומקא דליבאה, ברכת מזל טבא וגדיא יאה, משמי מרומא עילאה, קדם מע"כ האי גברא יקירא, גריס באורייתא תדירא, הוא הגבר הקים עולה של תורה, בהתמסרותו הנפלאה והשקעתו המרובה לייסוד קריתנו ובית מדרשינו המעמיקה, וכך ממשיך לדאוג למענינו תמיד להרים קרננו לתפארה, במיטב תבונתו עומד לימינינו בעצה ותושיה נכונה חשיכה כאורה, ורק אודות עזרתו ופעילותו המרובה זכינו להגיע עד הלום בעזר חבורא,

הרה"ג ר' צבי יודא ווייס שליט"א

- לרגל שמחתו בהכנס בנו יניק וחכים כמר שאול ליפא נ"ו לעול תומ"צ -

ואלין מליא, יחזן לרקיעא, שבזכות מעשיו ופעליו הברוכים, יזכה לדורות ישרים ומבורכים, בנים ובני בנים כצאצאים ופרחים, ותמיד נספר תהילתו בהילולים ובשבחים, ויזכה להמשיך בהרחבת גבולי הקדושה בתוכינו על טהרת הקודש מיסודים ומונחים.

א"ד אסירי התודה והברכה, החותמים בהוקרה והערכה,
מרדכי גימפל כהן, בשם מתפללי ביהמ"ד

רב ברכות ושובע שמחות

ברוך שיר ושבח, ברכת מזל טוב נשא ונברך, אל מול פני מע"כ אבינו - חותנינו יקירנו, הצמוד באהבה בקירות לבבינו, ומסור בלונ"ח למענינו, האדם היקר המהולל בתשבחות, רב תבונות ונעים הליכות, ושמואל בקוראי שמו, טעמו ונימוקו עמו, ויזרע יצחק מאה שערים, במידותיו הטובות והיקרים, קובע עתים לתורה, נודע לעוז ולתפארה,

מוה"ר שמואל יצחק ראזינגער שליט"א

לרגל השפחה שבפענו בהולדת נכדו נ"ו לפזל טוב

אצל חתנו כבנו נסיון היקר החשוב והנעלה, פופלג בכל עידה ופעלה, נחמד למטה ואהוב לפעלה, נודע לשם ולתהילה,

הר"ר יצחק שמעון ווייס הי"ו

וברכותינו הנאמנה צרופה ואמורה, בזאת השורה, שמשמחה זו יושפע לו רב שמחה ואורה, וירוהו רב תענוג ונחת לשם ולתפארה, מתוך אושר ועושר שזורה, וכל מיילי דמיטב.

כעתירת וברכת בגיד - חתני

אנהן ראזמאן, לוי יצחק לעווי.

חיים מנחם, יואל, משולם, ראזינגער.

הלכות ודינים, מפסקי הראשונים והאחרונים,
עם תוספת ביאורים וטעמים שונים

חוקים להורותם

דיני אמירת דברים שבקדושה במקום טהור (ז)

נערך ונסדר ע"י הרב יחיאל מיכל אברהם פרידמאן שליט"א

צואה בקטן

קטן המלוכלך בצואה והוא לבוש בבגדים, לכתחילה ראוי שלא לומר דבר שבקדושה כנגדו כל זמן שיש ריח, או שיתרחק ד' אמות ממקום שכלה הריח, ובדיעבד די להתרחק למקום שאין מגיע הריח לשם (כני"ל).

וכל זה בתנאי שהצואה מכוסה תחת הבגדים ואינה נראית מבחוץ, אבל כשהוא מגולה אין לומר לפניו כמלוא עיניו ולצדדים ולאחוריו ד' אמות.

נמצא במקום מטונף

אם הוא נמצא במקום מטונף ואינו יכול לצאת משם כגון שהוא חבוש בבית האסורים וכיוצא - מוטב לו שלא יתפלל כלל דעובר בזה על איסור דאורייתא (ביאור"ל סי' ע"ו סעי' ח').

עבר והתפלל

עבר והתפלל או קרא קריאת שמע כשידע שיש כנגדו צואה מלפניו או מצדדיו - צריך לחזור ולהתפלל, או לקרות קריאת שמע וברכותיה, ואפילו כשלא היה במזיד או בפשיעה אלא באונס או מחמת חסרון ידיעת ההלכה, וכן הדין בברכת המזון דצריך לחזור ולברך.

ואם לא ידע בעת אמירת הדבר שבקדושה שיש שם צואה, אזי אם הוא נמצא במקום שהיה צריך לחשוש שיש שם צואה והיה צריך לבדוק את המקום (דהיינו במקום שמצויים קטנים וכדו') - צריך לחזור ולקרות קריאת שמע וברכותיה, וכן שמונה עשרה אם עדיין לא עבר זמן תפילה, (דבעבר זמן תפילה אין משלימה בתפילה אחרת דפושע הוא שהתפלל ולא בדק, ואין תשלומין אלא בנאנס), ושאר ברכות וברכת המזון אינו חוזר.

ואם התפלל או קרא קרי"ש במקום שלא היה צריך לחשוש לזה, ואחר התפילה והקרי"ש מצא שהיה שם צואה - אינו צריך לחזור ולהתפלל ולקרות, כיון דאנוס הוא ומאי הוי ל' למיעבד (שו"ע סי' ע"ו סעי' ח' ואחרונים שם).

דבר שבקדושה כנגד צואה

אסור לומר שום דבר שבקדושה כנגד צואה, ובכדי לומר דבר שבקדושה תלוי הדבר היכן מונח הצואה:

אם הוא מלפניו צריך להתרחק כמלוא עיניו, דהיינו שיתרחק עד שלא יוכל לראותה, ואפילו בלילה שאינו יכול לראותה צריך להרחיק עד מקום שאינו יכול לראותה ביום (שו"ע סי' ע"ט סעי' א'), והטעם דצריך להרחיק מלפניו כמלוא עיניו נחלקו בהו הראשונים, דעת הרשב"א דלאו ד"לא יראה בך ערות דבר" קאי נמי אצואה שאסור לראותה, ודעת הרא"ש ד"ולא יראה בך ערות דבר" קאי רק אערוה, והצואה ליכא רק איסור משום "והי מחניך קדוש" ולפניו דאסור כמלוא עיניו בכלל חניה הוא (ואסור).

ואם הוא מלאחוריו או בצדדיו - צריך להרחיק ד' אמות ממקום שכלה הריח (הטעם דצריך להרחיק ד' אמות משום דכתיב והיה מחניך קדוש וכל תוך ד' אמות של האדם נחשב כחנייתו של האדם, ואם יש צואה או ריח רע תוך ד' אמותיו אז לא נחשב כל חנייתו לקדוש).

צואה מכוסה

מותר לומר דבר שבקדושה כנגד צואה מכוסה, ובתנאי שאין ריח רע מגיע אליו (סי' פ"ז סעי' ג').

ודווקא כשהוא מכוסה בחפץ של ממש, אבל אם עשן או ערפל וכדו' מסתירים הראיה, דינו כמו בלילה שאסור אע"פ שאינו רואה, בכל ענין שהיה יכול לראותו ביום (כה"ח סי' ע"ו ס"ק ל', ועוד).

ובצואה מכוסה ויש שם ריח, לכתחילה יש להרחיק ארבע אמות ממקום שכלה הריח, ובדיעבד מהני להתרחק למקום שאין מגיע הריח (דבמשנ"ב בביאור"ל סי' ע"ט בהקדמה בא"ד הביא סתירת הפמ"ג דבסי' ע"ו אי משמע דבמכוסה אין צריך להרחיק רק עד מקום שיכלה הריח, ובסוף סי' ע"ט נשאר בצי"ע, ודעת הגר"א ח"א ודה"ח דצריך להרחיק ד' אמות, ובמשנ"ב סי' ע"ו ס"ק ג' משמע דנוטה להקל).

ביום ראשון הבעל"ט יתחילו אנשי שלומינו שיחה

פרק חמישי - פרק הניזקין

חבר יקר !!!

מאות אנ"ש כבר זכו ללמוד חלק ניכר ממסכת גיטין

האם חלקך עמהם ???

חובות
יסודי התורה

שיחאות מנחם ודניאל בן יצחק
ה"ר ב"ר יצחק - אלוף י"ו
תשע"ז י"ב חשוון ע"ה

חובות
יסודי התורה

שיחאות מנחם ודניאל בן יצחק
ה"ר ב"ר יצחק - אלוף י"ו
תשע"ז י"ב חשוון ע"ה

שמוח תשמח רעים האהובים

ימלא פינו תהילה, להביע איחולינו בידידות עצומה, בהתרגשות והוקרה עד בלי די
ונשגר בזה השורה, ברכת מז"ט בשפה ברורה, קדם ארי שבחבורה, ידידינו וחברינו
דברי תורה שגורים בפיו, אהוב וחביב על כל מכיריו, מקבל בסבר פנים את כל אחד
אוצר בלום מלא יראת ה', תורה וחסידות אצלו משולבות, גריס תדירא באורייתא

במר יודא ווייס ניין

לרגל שהחיתו"ן נעשו יפות בבואו בברית האירוסין עב"ג הח' שתחי' למז"ט ובשעטו"מ

ויהא רעוא מן קדם אבוהון דבשמיא, רבון עלם ועלמאי, שהזיווג יעלה יפה כליל בהוד ובתפארת, יציץ ויפרח כגפן
אדרת, ויזכה לבנות בית נאמן לישראל למשמרת, ע"ד ישראל סבא למזכרת, מתוך רוב שמחה לשם ולתפארת.

החותמים למען שמו בידידות ובהערבה ידידיו פה בני עמודי דגירסא דישיבת מהרי"ט בני ברק יצ"ו

יודא צבי ראטער, יואל אברהם מאשקאוויטש, משה מנחם זאב גראס, משה ווייס, משה פייערזערגער, משה
יואל אקער, ברוך כהנא, יואל יאזשעף, מנחם צבי ראטער, מאיר בנעט, יוסף יחיאל מיכל ווייסהויז, מנחם זאב
קליין, אליעזר בנעט, יצחק אייזיק פייערזערגער, יוסף שלמה גרינבוים, שמעון ווייס, מאיר אייזנבערג, משה הירש,
משה טויסיג, שלמה זלמן לאנדא

גדול העונה יותר מן המברכים, ש"ב: משה יואל אקער

גם אנו מצטרפים לברכה, ידידיך שלמדו אתך בישיבה קטנה דרב"י מסאטמאר ב"ב

יואל מייזליש, נתנאל לעוו (טויטו), יצחק יודא שישא, יעקב בן ציון ווייס (בר"י), יוסף לעוו

תשית לראשו עטרת פ"ז

באותות כבוד ואתהבה, נשגר בזה ברכת מזלית טבא, קדם מעלת כבוד ראש בית אבא,
אבינו - חותנינו הצמוד בליבנו באתהבה רבה, האי צנתר דדהבא, קובע עתים לעסוק
בהווית דאב"י ורבא, רב תבונות ונעים הליכות, על כל יודעיו ומכיריו מהולל בתשבחות,

מוה"ר זאב אלכסנדר פייערזערגער שליט"א

ומנשים באחל תבורך אמינו - חמותינו החשובה שתחי' לאויט"א

לרגל השפחה השרויה בביתם, שיר ושבח על שפתם, באירוסים בתם, שתחי' לעז"ט
עב"ג הבחור החשוב והמצויין, עדיו לתפארת ולגאון, מו"מ בתורה ויראת שמים, ובמידות טובות בכפלים

במר שמעון ווייס ניין

בן מחו"ר האי גברא יקידא, נודע לעז ולתפארה, מוה"ר חיים דוד ווייס הי"ד

והברכה אחת היא לכבוד וקצתנו החשובה מרת מילער שתחי' לאויט"א

וצרופה בזה רב ברכות, יה"ר שמשמחה זו יושפע לכם שובע שמחות, ותזכו לראות ולרוות
מכל יוצ"ח רב תענוג ונחת דקדושה, מתוך בריות גופא ונהורא נפישא, ומתוך אושר ועושר
במידה מרובה וגדושה, אכ"י"ר.

מעתידת וברכת בניכם - חתנים

משה ישראל, אברהם, מאיר נחום, יואל, יצחק אייזיק, חנוך זונדל, אליהו ארי' פייערזערגער
אליעזר יואל לאנדא, נתן נטע קליין

תולדותיהם של צדיקים ומעשייהם הטובים של בעלי ההילולא אשר בשמותם נקובים

הילולא דצדיקא

הגה"ק רבי שמעון בן הגה"ק רבי משה סופר זי"ע אבדק"ק קראקא

יומא דהילולא י"ז אדר (תרמ"ג)

מתולדותיו

הרעפארמער ואפילו שהרבה גדולים אמרו לו שאם לא ילך לשם ידרו כל הקהילה מדרך הטוב עם כל זה לא רצה.

בשנת תר"ח הציגו לו הרבנות בעיר קראקא אך הוא סרב לעזוב בני קהלתו במאטערסדארף, אך רבו עליו המבקשים ממנו לשכון כבוד בק"ק קראקא ובראשם התפארת שלמה והדברי חיים שאף ערך לו מכתב שיבוא לעיר קראקא שיהי' לטובת כל המדינה כדי שלא יבואו זרים להשיג גבול התורה הקדושה.

אף שהי' מטבעו דך כקנה מכל מקום הראה זרוע עוזו במלחמתו נגד המשכילים והמתחדשים, והלך בדרכי אביו ולחם נגדם בעוז ובתפארה.

בסוף ימיו כבר אמר כמה רמזים מפטירתו הקרובה, וכמה ימים לפני הסתלקותו דיבר אליו אביו הק' החת"ס בחלום לילה כי עכשיו נתמלא לו מאה ועשרים שנים ללידתו (כי החת"ס נולד בשנת תקכ"ג ור' שמעון נסתלק בשנת תרמ"ג) ושאלו בנו בחלומם ומה יהי' אח"כ, וענה וגילה לו שישתלק מן העולם, ביום פטירתו עוד ישב עם טלית ותפילין עד שעה העשירית, וכשנכוותיו נתרופפו קראו לרופאים הגדולים וכתבו לו סמי תרופה, בלכתם עוד לזה אותם עד פתח ביתו, מחצות היום ואילך נחלש לבו הטהור ושפתותיו הק' נעו בפסוקי דרחמי, אנא בכח, לישועתך קוית ה', ה' צבקות עמנו, וכהנה רבים, כשעה לפני פטירתו שר לעצמו בדביקות עצומה אחד מהשירים שחיבר הוא בעצמו, ובשעה החמישית לפנות ערב באה השמש בצהרים ויצאה נשמתו בטהרה.

משיח אלמים

כחו לפעול ישועות ורפואות בתפלותיו הק' הי' להפליא ותפלתו הי' שגורה בפיו כמסופר דכאשר אחד מצדיקי דורו שלח שליח שיתפלל בעדו כי נחלה מאוד, ביום שלאחריו נתן רבי שמעון מכתב לשליח ובו כתוב: בטוח אני בעזה"י שיתרפא כי תפלתי בעדו היתה שגורה בפיו, ופעם באה אליו אשה קשת רוח מרוסי' עם בתה ילדה בת עשרה שנים, שע"י חולי קשה ניטל ממנה כח הדיבור, ובקשה ממני שיושיע לה, ורבי שמעון סירב באמרו שיש אדמור"ם צדיקי דורו אליהם תפנה ותוושע, אך היא בשלה ושבא אליו מידי יום ויום ודמעתה על לחי' שיפעול ישועה לבתה, אחר שהפצירה כמה שבועות אמר לה שתבוא עם הילדה בחדרו בליל שב"ק בליל שב"ק עשה קידוש והילדה על ידו, ואחר הקידוש אמר להילדה לברך על הכוס ופתחה פיה וברכה על היין, וחזר לה כח הדיבור ויהי לפלא.

הגה"ק רבי שמעון סופר זי"ע נולד ביום י"ג טבת תקפ"א לאביו מרן החתם סופר זי"ע ונקרא שמו שמעון על שם שורש משפחתו בעל ילקוט השמעוני.

מילדותו ניכרו בו סימני גדלות וכל רואיו יכירוהו כי זרע ברך ד' הוא, ומסופר דכשאביו למד חומש ורש"י לפני תלמידיו, הי' רגיל להושיבו על ברכיו, ועשה אזנו כאפרכסת לשמוע דברי אביו, ופעם שמע איך שאביו הק' מתמה על דברי רש"י'ל שראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי, ותמה איך זה השראה השי"ת לשפחה מה שלא ראו נביאים, וקפץ האי ינוקא ואמר "טאטע לעבן" אני אגיד לך הלא אם תשלח מכתב ע"י המשרת אשר לא ידע כתב ולשון אינך צריך לסגרו בחותם, ואף שיקראה מה שכתוב בהאגרת לא יבין את הנכתב שם, משא"כ אם ישלחהו ע"י אחד מתלמידיו היודע קרוא מכתב בוודאי תחתמהו יען כי אם ראה את הנכתב יבין מה שהוא רואה, ע"כ נאמר ראתה שפחה וכו' כי ראתה ולא הבינה, וכיון שראה אביו שהתלמידים נהנו למשמע אזניהם ונתפעלו מחכמת הילד גער בו אביו והפך את ה"ארמולקע צד הפנים לחוץ (ויודע כי זה סגולה נגד עין הרע).

בהגיע לפרקו בחר בו גביר אחד מקראלי כחתן לבתו, ואחר נישואיו קבע את דירתו בעיר פרעשבורג וחזונו הגביר ז"ל החזיקו והוא לא מש מאהל התורה של אביו החת"ס אשר האציל מרוחו עליו בנגלה ובנסתר עד שבא השבר הגדול פטירתך אביו זצ"ל בשנת ת"ר, ונשאר עוד לדור בפרעשבורג עד שנת תר"ב ושם סידר את תשובות אביו החת"ס לחלק יו"ד.

בסוף שנת תר"ב קבע את דירתו במקום מגור חזונו בק"ק קראלי, ובריש שנת תר"ד בקשו אותו ראשי קהלת מאטערסדארף שיבוא לכהן פאר ולשבת על כסא אביו שניהן שם ברבנות כארבעים שנה לפני כן, ושם הקים ישיבה גדולה ויצא מיישיבתו תלמידי חכמים גדולים וידועים בתפוצות ישראל, ומהם הלא הגאון הגדול בעל שו"ת בית שערים זי"ע וכו'.

בעת ישיבתו שם באו בקשות מהרבה קהילות שיבוא לכהן ולפאר מקומם, ומהם הי' הקהילה הגדולה ק"ק ניקלשבורג אשר להם ענה במקום גדולים אין רצונו לעמוד, וגם ק"ק פאפא השתדלו זמן ארוך שיקבל הרבנות דשם ולא רצה, וטעמו ונימוקו עמו היתה, דבעת ההיא הי' בביה"ל דשם הבימה ליד הארון הקודש, וכמנהג

חבורת "ויואל משה" דחסידי סאטמאר

בישיבת חכמי לובלין בנשיאות כ"ק מרן בעל שבט הלוי שליט"א

בני ברק יע"ו

ונתנו ידידים זמירות שירות ותשבחות

ברגשי אהבה ושמחה, נשגב בזה כוס של ברכה, לכבוד ידידינו וחברינו הבהור כהלכה, כלי מהזיק ברכה, למידות טובות ונעלות זכה, אשרי שלו ככה, תורה ויר"ש אצלו כרוכה, נודע בעבודתו שכלב זו תפילתו, וביראתו הקודמת לחכמתו, מרבה להיטיב לזולתו, ועשות חסד עם אחרים כל מגמתו, כשמו הטוב כן תהילתו, מופלג בהתלהבותו ובחסידותו, ובשקיפתו בתורה והתמודותו, לבו ער והם לכל דבר שבקדושה, בסבר פנים ובנהורא נפישא,

החתן במר שמעון ווייס זי"ר

לרגל קשרי החיתוך שנעשו לו יפות באירוסיו עב"ג שתחי' למז"ט ובשעטו"מ

ויהא רעוא מן קדם אבוהון דבשמיא, רבון עלם ועלמיא, שהזיווג יעלה יפה כליל בהוד ובתפארת, יציץ ויפרח כגפן אדרת, ויזכה לבנות בית נאמן לישראל למשמרת, ע"ד ישראל סבא למזכרת, ויושפע לו משמי מרומא עילאה, הני תלת מילי מעליא, דבמזלא תליא, ויגדלו דורות ישרים עפ"י דרך בעל "ויואל משה", הנמשכת לנו בזאת הברכה אשר "ברך משה", בנים ובני בנים עוסקים ב"שערי תורה", מתוך שמחה ו"אורות חיים" לשם ולתפארה, אכיה"ר.

החתם למען שמו באהבה ובידידות

עשה וואזנער

בשם כל חברי חבורת ויואל עשה

יהוד"א אתה יודוך אחיך

פינו ימלא שירה כים, ולשוננו רינה כדמון גלים, בשמחת חברינו, שאך בשרינו, הצמוד בקירות לגבינו, מעוטר במידות מוזהבות, תורה וחסידות אצלו משולבות, שוקד על דלת התורה בתמידות,

נמר יהודה ווייס הי"ו

לרגל שמחתו באירוסיו עב"ג למז"ט ובשעטו"מ

יה"ד שהזיווג יעלה יפה בהוד ותפארת, יציץ ויפרח כגפן אדרת, ויאך ה' פניו אליה, לשמרך בכל דרכיך, וראתה בגים לגביך, עוסקים בתורה כאוות נפשיך, אבי"ר.

האמריץ באונ"ח יבי"ק וס"א

שאזן גרין, אאיר צבי ווייס, בוג אאיר יאקאב,

יואל ברוך פרידאון, אשף יואל אקער, אפרן ווייס

שי"ר ושבתה

ברגשי ידידות והוקרה, אנשך בזאת השורה, ברכת מזל טוב בשפה ברורה, קדם וידידי היקר ושאר בשרי הנודע לעוז ולתפארה, מידותיו היקרים לראשו עטרה, מקבל את כל אדם בסבר פנים ואנורה, תורה יראת שמים וחסידות אצלו שזורה,

הר"ר יצחק שמעון ווייס הי"ו

לרגל שמחתו בהולדת בנו ני"ו למזל טוב

ותהי נא ברכותינו לראשך עטרת, שתזכה לגדלו ולחנכו על מבעי התורה למשמרת, וירוה ממנה ומכל יו"ח רב תענוג ונחת לתפארת וכט"ס.

האחאז ביביבות ומהוקרה

ס"א; יואל ווייס

לקט אמרי קודש מפי צדיקי וקדושי עליון בגודל קדושת הימים הבעל"ט וסגולתו

דבר בעתו

עניני חודש אדר

את תפלתו שנאמר אדיר במרום הוא תפלה העומד ברומו של עולם ה' נעשה רחמים ויחזקו לי תרומה, התפלות הנקרא תרומה שעומדים ברומו של עולם יקובלו. (דברי אמת)

באדר יש כח גדול לבני ישראל שאפי' בהבל פיהם בלבד ימתקו כל דינין והגבורות שלא ישלטו בעולם כלל. (מאור ושמש)

בשם רבו הק' ז"ל פירש מה שאמרו חז"ל משנכנס אדר מרבין שפע לבני ע"י שמחה, ומשנכנס אב מתמעטין שונאי ישראל ג"כ ע"י שמחה, ולא שיהיה ח"ו בעצבות ומרה שחורה, כי העצבות ר"ל מבטלת העבודות. (תורת שמעון)

שמעתי ממורי ז"ל (הייטב לב) שעיקר ושושן עבודת האיש הישראלי היא השמחה, והשמחה היא רפואה לגוף ולנפש, בחינת "אדר" כמאחז"ל (ביצה ט"ו) הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהם אדר רוצה לומר נכסיו, קניני הגוף וקניני הנפש, אם רוצה שיתקיימו יטע בהם אדר, רצה לומר בחינת חודש אדר שמרבין בשמחה, (תענית כ"ט) וכמו שכתוב תחת אשר לא עבדת את ה' אלוךך בשמחה ובטוב לבב. (הין צדק)

כי לעשות מצות עשה צריך התלהבות וחמימות, ולהשמר מלא תעשה צריך קרירות ועצלנות, ואם הקרירות והחמימות שבו תהיינה להיפוך, שהוא קר מעשות מצות עשה, והם לבו לעבור עבירה, הרי זה הצנים והפחים בדרך עקש, שומר נפשו ירחק מהם מרחק רב, כי ילך מנגד בשתייהן אל קצה האחר, את הצנים לקררו מעשות עבירה, והפחים לעוררו לעשות טוב בהתלהבות רשפי אש, והנה הכל יפה בעתו להתעורר, לזה בחודש אשר הוא ממוצע בין החורף שהוא קר ובין הקיץ שהוא חם, וחודש אשר יש בו חמימות וקרירות, כמו כן צריך האדם לאחוז בזה ובזה, הקרירות לקררו מעשות עבירה, והחום לדבר מצוה, לאחוז באהבה ויראה, בחינת חסד וגבורה. (רב טוב)

אמר הרה"ק מהר"ש מבעלזא זי"ע אשר אם בני ישראל איחרו מצד איזה עיכוב מלעשות תשובה בחודש אלול יוכלו לשוב בחודש אדר ויקבל תשובתם ברחמים וברצון כמו באלול, ובוה פירש הרה"ק ר' שלום מקאמינקא זצ"ל הפסוק "לולא התמהמהנו כי עתה שבנו זה פעמיים", לולא אותיות אלול, אם התמהמה מלעשות תשובה באלול, אזי "עתה שבנו זה פעמיים" שאפשר לשוב בחודש אדר שהוא חודש הייב (כמספר "זה"), פעמיים, דלפעמים הוא פעמיים, היינו כשנתעברה השנה, ע"כ דבריהם הק'. (אהבת ישראל)

אמרתי על מאמר חז"ל כשנכנס אדר מרבין בשמחה כו' כי לכל דבר נותנין שלשים יום זמן ב"ד, וכבר אמרו חז"ל בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל, בשביל זה שלשים יום קודם ר"ח ניסן מרבין כל דבר המגיע תענוג להשכינה הקדושה, כמ"ש בזה"ק ע"פ כי בשמחה תצאו. (אור פני משה)

בשבת הסמוכה לאדר אמר הרה"ק רבי אברהם דוב מאווריטש זי"ע בסעודת שחרית, שבעת שאמר קדושת כתר, בפסוק "הן גאלתי אתכם אחרית כראשית" אמר לפרשו על פי מה ששמע מהרה"ק מבארדיטשוב זי"ע שאמר הפירוש בדברי הגמ' (ר"ה יא.) בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל, שלא דווקא ניסן, כי יכול להיות הגאולה בחודש אדר, רק שהגאולה תהיה בבחינת "ניסן", ועפ"י הקדמתו נראה לפרש הפסוק: "הן גאלתי אתכם אחרית כראשית" כי חודש אדר הוא אחרית לחדש השנה, וחודש ניסן הוא ראשון לחדש השנה, וזהו פי' הפסוק הן גאלתי אתכם "אחרית", ר"ל שאוכל לגאול אתכם בחודש אדר שהוא אחרית לחדשים, "כראשית" ר"ל בבחינת ניסן שהוא ראשון לחדשים, והקב"ה ימהר לגאולנו בחודש זו וישלח לנו משיח צדקינו אכ"י. (בת עין)

הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר, הרוצה שיתקבלו תפילותיו יטע בהן אדר, פי' יתפלל ע"ז בר"ח אדר או יפלה

הדר קבלוה

חבר יקר !!! קבל על עצמך בחודש זה
אשר בו קיבלו בני ישראל את התורה מאהבה
להוסיף בקביעת עתים לתורה

ביתר שאת וביתר עוז בהתחדשות ובתמידיות בכל יום ויום

חבורת
יסודי התורה

הנהגות ודרכי חיים
לפי חזון רבינו ר' חיים
ביתר שאת וביתר עוז

חבורת
יסודי התורה

הנהגות ודרכי חיים
לפי חזון רבינו ר' חיים
ביתר שאת וביתר עוז

ליקוט מספרי חסידות בענין נסיעה לצדיק ולחסתופה בצל קדשו ובמיוחד בשב"ק

בצל הקודש

חיות שהרכה מאנשי שלומינו חבליים נפלו להם בנעימים לנסוע לחסתופה בשב"ק זו בצילא דמהימנותא של כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א בעיר הבירה לאנדאן יצ"ו, על כן לעת נשגב כזאת אמרנו לירד בגנים וללקוט שושנים בענין גודל מועלת נסיעה לצדיקים ולחסתופה בצל קדשם שמעלתו מוכב בספח"ק אשר מי שמקבל פניהם זוכה ליראת שמים ונשפע לו הארות קדושות עם ישועות ורפואות, והשי"ת יהא בעזרנו שנזכה להתחמם ולחתדבק ברוח אפינו קדוש ה' באנפין נהירין, עדי יולכנו לקראת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

והכינו את אשר יבוא"ו

חרטה על חטאיו

כל מי שצדיק תיקון הנפש צריך לנסוע להצדיק אוות לתקן את נפשו המוזהמת וכו' ועוד קודם הנסיעה יתחיל להתחיל בחרטה גמורה את אשר פגם בנפשו ואז יוכל הצדיק הדור לסייע אותו, ולתקן את נפשו בתיקון גמור אבל בעוד שהוא מלוכלך בחטאים אין הצדיק יוכל לעשות לו שום טובה לנפשו. (ספרן של צדיקים)

בלא הכנה מקלקל יותר

אמנם יש אנשים שבאים לצדיק ומתקלקלים עוד יותר משהיו בביתם מחמת שלא הכינו את עצמם כי קודם בואם להצדיק. (תולדות אדם, אוסטרובא)

הכנה בתורה ועבודה

וצדיק להכין בתורה ועבודה שיהי' להשפעה על מה לחול כי השפעת קדושה אור הוא ואור צריך להיות לו דבר שיאחו בו כאור הנר שצריך לפתילה, וזולת זו אין לשלחבת האור במה להאחו. (ארון עדות, וילך)

הכנה בתשובה

ובא לרמוז לנו על אותן האנשים הנוסעים אל הצדיק להשיג תיקון הנפש שצריך עכ"פ להכין עצמו קצת בתשובה וכו', ומי שנוסע אצל הצדיק בלי שום הכנה הנפש מאי אחני לי' הצדיק בדרכי הנפש והוא אינו מבקש זאת בגפו יבא ובגפו יצא. (קרבן העני, בהעלותך)

סיפר אחד מאנשי"ש ממאנשטשטער שבשנת תשמ"ה נסע לחסתופה בצילא דמהימנותא של כ"ק מרן רבינו הקודש"ט בעל ברך משה זי"ע ונכנס לקבל ברכת פרידה מהגה"צ ר' יודא סגל זצ"ל ממאנשטשטער וישאל לו הגה"צ הנ"ל איזה ספר יקח על העראפלאן כדי להכין עצמו ליכנס אל הצדיק הדור וענה לו שעוד לא יודע בדיוק מה יקח, וכבר יקח איזה ספר לעיין בו על הדרך וענה לו הגה"צ הנ"ל לא זו הדרך ישכון אור, אלא הנסיעה לצדיק הדור צריך להיות בהכנה דרבה ויקח גמרא על הדרך וילמוד כמה דפים גמרא על הדרך וזה יהי' לו הכנה שיוכל ליכנס את פני הצדיק. (מפי בעל השמועה)

מטרת הנסיעה

פיו הקדוש בדברי תורה, דיבור שלו מתחלק ומתפוצץ לכמה ניצוצין להלהיב כאו"א אל לבו ולכוין עבוד כאו"א את תיקונו הצריך לו יזכה לטהרת המחשבה. (אמרי נועם)

לחיתור מכל סיג ופגם

התורה"ק מלמדת אותנו דעת שע"י שירצה לזרק ולטהר א"ע מכל פגם צריך ליסע אל הצדיק הדור שיאיר עיניו ולבו

ללמוד מדרכיהם ה'

זהו כל ענין נסיעה לצדיקים ללמוד מדרכיהם הקדושים כל דברים הטובים. (תהלות אהרן, תהילים)

לשוב בתשובה

ולזאת נוסעים לצדיקי הדור אשר המה בריה קדשם מרגישים אופני החטאים של כל אחד ואחד וכשפותח את

ופועל בקרבנו למול את לבבו הערל ובוה מוצא תרופה למכתו.

(בית יעקב, בא)

מביאו לתשובה

האספו ואנידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים והנה לזעתי נראה דכאן נרמו שקודם ביאת משיח צדקינו יתאספו ישראל אצל הצדיק ועי"ז יעשו תשובה, וכשיהי' כן יבא משיח צדקנו.

(אך פרי תבואה)

מביאו לענוה

וזה הענין ממש הנסיעה אל צדיקי הדור יש ב' מיני ב"א יש שנוסעים להצדיק עיקר לראות ממנו איזה מופת להמשכת עשירות ורחבה ויש אשר נוסעים עיקר ללמוד ממעשיו הטובים בדרכי ד' כדרך החסידים הישרים. והנה לפעמים יפלו ברשת הדמיונות כוזבות לאמר למה לי לנסוע אל הצדיק לשמוע מפיו חכמה ומוסר הלא יש ספרים מקדושי עליון נייטי ספרי מוסר ונהיז בהם ואין מהצורך לנסוע מביתו כי מתוך ספרי מוסר יוכל האדם לקחת מוסר השכל איך לעבוד את השיי ולכאורה הוא תמי' נשגבה אך האמת יורה דרכו כי ע"י נסיעתו לצדיקי הדור ורואה מעשיו הטובים שהוא גדול ממנו בחכמה ובמנין יתבטל האיש במציאות ויהשב בעיני עצמו כאפס ואין ועי"ז נעשה עניו בתכלית הענוה אבל אם הוא יושב בביתו הגם שהוא לומד מתוך ספרי מוסר עכ"ז לא יועיל לו לבוא לתכלית הענוה כי כל מקום שאתה מוצא ענותנותו שם אתה מוצא גדולתו כי אחר לימודו מתוך הספר ידמה בנפשו שמילא כריסו בלימודו ומי ידמה לו ונעשה בזה גאה וכל המתגאה כאלו עובד עי"ז ועי"ז עיקר נסיעה אל הצדיקים ללמוד מהם תכלית הענוה. (עטרת ישועה, וארא)

בדרך חיים, כי בלא צדיק הדור אפילו יעשה כל מה שיעשה בעבודת השי"ת א"א להיות בבחירות הראוי עד שהצדיק האמיתי ישפיע עליו נהרה מאור העליון ולהסיר ממנו המסכים המבדילים.

ללמוד מאורחותיו

כי הנסיעה להצדיק הוא שנלמוד את עצמו מאורחותיו,

להיות שנדע מכמה וכמה שנים הנהגותיו וצדקותיו וחסידותיו אזי נוסעים אליו ללמוד אורחותיו ולעשות צויתא אליו אבל לא לעשות העיקר מאותות ומופתים. (מאור ושמש ראה)

בחינת עליו לרגל

בשם הקדוש ר' נחום מטאשערנאביל זי"ע אשר באו אליו אנשים המקושרים אליו וקרא עליהם המקרא מה יפו פעמיו בנגלים פי' בעת שהי' בית המקדש קיים הי' כוונת המקרא על ההולכים לרגל ועכשיו קאי על המכתתים רגליהם להצדיקים ופי' עוד נעולים כי כל הפסוקות נעולים אצל השי"ת. (שארית ישראל)

יתגלה לו אמיתית החלכה

נראה ע"פ הנמצא בספרים כי העלמות דבר הלכה בא לאדם מחמת עוונותיו לזה הוא צריך לעשות תשובה וליסע לצדיק אמת להסיר

ממנו מסך המבדיל הנעשה מחטאיו ויתגלו לו אמיתית הלכה ודרך ישכון אור תורה ועבודה. (צמח דוד, שופטים)

יורהו דרך האמת

וכן הוא בחולי הנפש צריך לילך לרופא להתרפא, ומי היא הרופא חכם שבדור, וזה סוד הכוונה שנוסעים תמיד לצדיקי הדור, כי כל דרך איש ישר בעיניו, וכאשר בא להצדיק יפתח עיניו, ויורהו דרך אמת איש איש לפי מדרגתו וכו',

אסיפת העם אל הצדיק בפרט בשב"ק

והתיקון למי שפגם במדת יסוד הוא בפרט במה שמתאספין אצל הצדיק שבדור ביום השבת כי שבת הוא תיקון לפגם ברית הלשון ומעורר כי איתא בספרים אשר שב"ת עולה לשון מעורר ובשבת הוא תיקון לשניהם כי אמרו ז"ל לא יחי' דיבורך של שבת וכו' הרי שנתקנו ברית הלשון וגם דרשו חז"ל אשר פריו יתן בעתו זהו עונת ת"ח הרי שבשבת מתקנין בחי' יסוד לעשות חיבור יסוד ומלכות והיינו שע"י קיבוץ ואסיפת ידידים אל צדיקי הדור ובפרט ביום השבת אז מתקן ברית המעורר והלשון... ועפ"ז נבוא לביאור הפסוק ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ד' לעשות אות"ם דהיינו לתקן בחי' יסוד שנקרא אות"ם ברית קודש כי לעשות מל' תיקון וזהו שיש"ת ימים תעשה מלאכה רומז לתקן בחי' יסוד מדה ששית וביום השביעי יחי' לכם קודש רומז אשר זמן האסיפה אל הצדיק הוא ביום השביעי. גם בכע"ה כתב רמז ואמר ויקהל לפי שבא לומר פ' שבת רמז בשבתות ויו"ט נקהלים לשמוע הדרשה עי"ש והיינו עיקר התיקון הוא ביום השבת ואז תיקון לשניהם כנ"ל ועי"ז יחי' לכם קודש רומז אשר הפרנסה הנקראת לכם כנ"ל יחי' מזומנת ומוכנת בלי שום טורח כי תיבת קודש מלשון הכנה כי ע"י פגם בחינת יסוד עניות קא רדיף וצריך לטרוח עבור הפרנסה, אבל בעת שתתקנו את ברית הלשון ומדת יסוד אז תחי' הפרנסה מוכנת ומזומנת.

(עטרת ישועה, ויקהל)

יתבטל האיש במציאות ויהשב בעיני עצמו כאפס ואין ועי"ז נעשה עניו בתכלית הענוה אבל אם הוא יושב בביתו הגם שהוא לומד מתוך ספרי מוסר עכ"ז לא יועיל לו לבוא לתכלית הענוה כי כל מקום שאתה מוצא ענותנותו שם אתה מוצא גדולתו כי אחר לימודו מתוך הספר ידמה בנפשו שמילא כריסו בלימודו ומי ידמה לו ונעשה בזה גאה וכל המתגאה כאלו עובד עי"ז ועי"ז עיקר נסיעה אל הצדיקים ללמוד מהם תכלית הענוה. (עטרת ישועה, וארא)

וכן שאר דברים בבריאות וכדומה לכן היא מתפלל על עמי כל הימים לכן הוא מפיץ להם ברכה חיים ושלוש אמן.
(תפארת שלמה, וישב)

משפיעה ישועות וחסדים טובים

בהתאסף עדרי צאן קדשים אל הצדיק העיקר היא של אסיפה זו שיהיו כולם באחדות אחד ויהיו מבקשים הכל רק תכלית אחד למצוא את השי"ת דכל ב' עשרה שכינתא שריא ובוודאי אם יש יותר מעשרה בוודאי יש יותר גילוי שכינה וכל אחד ואחד ישמע לחבריו ויהי קמן בעיני עצמו ויהי רוצה לשמוע איזה דבר מחבריו איזה בחינה האריך לעבוד את השי"ת והאריך למצוא את השי"ת וכן כולם יהיו כך וממילא כשאסיפה הוא על זה הכוונה אזי ממילא יותר מה שהעגל רוצה לינק הפרה רוצה להניק ממילא השי"ת מקרב עצמו אליהם ונמצא עמם ונפתח להם ממילא כל הישועות וכל הברכות וכל השפעות טובות ממקור הרחמים ורחמים גדולים וחסדים טובים ומגולים נמשך על בני"ו ומלא לכל או"א משאלתו לטובה ורחמים וחסדים טובים יהי נמשך על כנסת ישראל אמן. (מאור ושמש)

וקראת לשבת ענן

הצדיק הוא נקרא שבת. וזה שאמר הכתוב זאת גו' והובא אל הכהן היינו אל הצדיק שהוא הכהן העובד. והוא בחי' השבת ויקים וקראת לשבת עונן וממילא יתרפא מצרעתו ונגעו כי יתחפך מנגע לענן והבן.
(משמרת איתמר, מצורע)

מעלת נסיעה לצדיק

נראה בדרך רמז נגד המתנגדים על ענין נסיעה לצדיק, וכו' כי העיקר היא להיות המחשבות טהורות וקדושות והמחשבה הוא דבר שאינו ביד האדם ע"כ צריך לזה סיוע מהצדיק אשר בקדושתו יופיע עליו נהרה שיוכל לבא לטהרת המחשבה.
(אמרי נועם, במדבר)

ישפיע לו כל טוב

ענין מעלת נסיעה לצדיק הדור ע"ד בקשת חיי ומוזני בעוה"ז כי למעלה יודעים כי הכל לטובה ואינם רואים שום ריעותא וחסרון בצרכי עולם הזה, אבל הצדיק שהיא אתנו בעוה"ז הנה הוא רואה כל היום בחוסר וצרכי פרנסת עוה"ז

הסתכלות על הצדיק

מקבל הארה והתעוררות

ביותר יש סייעתא לזה שיבא לו הארה והתעוררות על ידי ראיית צדיק בפניו שבעבור שיראתו על פניו הק' אזי המסתכל בפניו מקבל הארה גדולה.
(נועם אלימלך, ליקוטי שושנה)

יתקן בחינת עינים

כי לזה נכון הדבר לתקן בחינת עינים כי יתן עיניו על פני צדיקי הדור הנקראים עיני העדה... וגם המה יאצלו מהודם בתתם עיניהם אל מול פני הבאים אליהם להסתופף בצל קדשם...
ואם מקבל פני רבו ונותן עיניו בו יוליד בו כדמותו וצלמו צלם אלקים וקדושה, וזה יסוד התורה ועמוד העבודה בדורות הללו וכל מודה על האמת יודה על זה.
(י"טב פנים, מאמר יפי עינים)

יושע בהרחבה

מן המיצר קראתי יה ענני במרחב יה מן הדוחק והמיצר לראות פני הצדיק יזכה להוושע בהרחבה. (נזר ישראל)

מבטלת ממנו כל התאוות רעות

כי ראיית פני הצדיק היא מבטלת ממנו כל המדות רעות דהיינו העצלות ועצבות וכל התאוות. (תפארת שלמה)

נדחה הרע מהרואה

ע"י הצדיק הלומד תורה בקדושה, מי שבא אליו ורואה פניו ג"כ נדחה הרע מהרואה אותו.
(סידור לב שמה)

זוכה לרוח טהרה

ע"י ראיית פני הצדיק הדור יזכה האדם לרוח טהרה.
(מעגלי צדק, כי תשא)

לעילוי נשמת

האה"ח מרת **אסתר פארקאש** ע"ה

ב"ד מנחם ישראל ז"ל

גלב"ע ה' אדר

ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת

האה"ח מרת **מלכה אילאוויטש** ע"ה

ב"ד יקותיאל יודא ז"ל

גלב"ע י"א אב

ת.נ.צ.ב.ה.

משולחן מלכים

שיחות קודש שנשמעו מפי כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א

יום ב' פרשת וישלח תשס"ה לפ"ק

ביקור גומלין אצל כ"ק אדמו"ר מתולדות אברהם יצחק שליט"א
באכסנייתו בפלעטבוש

אלע האבן גערעדט דערפון, דער רבי האט נאכגעזאגט די ווערטער פונעם סאטמאר רב ז"ל "להגיד שבחו של אהרן שלא שינה"... איך בין געווען ביי די לוי' איך געדענק ווען דער סאטמאר רב ז"ל האט דאס געזאגט.

האדמו"ר מתוא"י: אויף הג"ר אהרן קאטלער ז"ל.

א' הנוכחים: דער רבי שליט"א האט געזאגט ביי יענע דרשה, אז מ'קען זאגן אז הג"ר אהרן האט יא משנה געווען, ער האט געמאכט תורה אין אמעריקע...

האדמו"ר מתוא"י: יא, ער האט משנה געווען אמעריקע מיטן אריינברענגען תורה. די אמעריקאנער לופט האט ער משנה געווען.

לעיקוואד איז אויך געווארן א שיינע אידישע שטאט.

רבינו: יא, לעיקוואד איז היינט א שטארקע אידישע שטאט.

האדמו"ר מתוא"י: א חסידישע שטאט...

רבינו: א חסידישע שטאט אויך... אין לעיקוואד וואוינען היינט 6-7 טויזענט אידישע משפחות בליעה"ר. די שטאט וואקסט זייער שנעל, עס קומען צו נייע געגענטער, אזוי אויך אין מאנסי.

האדמו"ר מתוא"י הראה על הציבור הנאספים: די אלע זענען פלעטבושער אידן, במשך די יארן זענען זיי געווארן חסידים, אפי' זיי גייען נאך מיט דעם לבוש.

רבינו: פלעטבוש ווערט אלס שענער...

האדמו"ר מתוא"י: עס וואוינען דא אלס מער חסידישע אידן, אפילו די וואס גייען מיטן חסידישן לבוש, עס זענען שוין דא היינט פארשידענע רבי'ס מיט חסידים אין פלעטבוש.

דער פעטער בעל דברי יואל ז"ל צי דער טאטע ז"ל זענען געווען דא אין פלעטבוש אויף א שבת?

האדמו"ר מתוא"י: הצין לפני רבינו ציבור אנ"ש שם בפלעטבוש, בעל האכסניא וקרובי וידידי.

רבינו שליט"א: דא אין פלעטבוש איז א שיינער ישוב, בארא פארק און פלעטבוש קומען זיך היינט צוזאם, עס וואוינט דא דער גרעסטער קיבוץ אידן שומרי תורה ומצוות איבער די וועלט.

האדמו"ר מתוא"י שליט"א: אין ווארשע אינדערהיים אין פוילן איז נישט געווען אויפיל אידן?

רבינו: אין ווארשע האבן געוואוינט אסאך אידן, אבער עס זענען געווען צווישן זיי זייער אסאך נישט קיין ערליכע, נישט קיין שומרי תורה ומצוות.

מען האט געזאגט אז אין ווארשע האבן געוואוינט א האלב מיליאן אידן.

האדמו"ר מתוא"י: אלס פרומע אידן?

רבינו: נין, עס זענען געווען אסאך שוואכע אידן צווישן זיי.

דא, אין בארא פארק און פלעטבוש וואוינען מער אידן שומרי תורה ומצוות.

האדמו"ר מתוא"י: (שאל על מנהגו של רבינו ללבוש מלבושי שב"ק במשך ימי הז' ברכות של נכדו הרב חיים צבי אשכנזי שליט"א) אינדערהיים האט מען זיך אזוי געפירט צו גיין מיט מלבושי שבת אין די שבע ברכות?

רבינו: איך ווייס נישט ווי אזוי מ'האט זיך געפירט אינדערהיים, דער טאטע ז"ל האט זיך דא אזוי געפירט אלע יארן.

הנוכחים תושבי העיר ובניהם נגשו לקבל שלום מרבינו שליט"א, א' מהם מסר פרו"ש מבנו הלומד בישיבה גבורה דלעיקוואד

דער רבי איז דאך געווען אין לעיקוואד און געזאגט א שיעור אין די ישיבה, איך בין נישט דארט געווען אבער

רבינו: [בקשו שיברך הוא תחילה]: כה"ן מברך ראשון...

ואיחלו רבינו: לחיים לחיים לחיים, דער אייבערשטער זאל העלפן, מיזאל האבן גרויס הצלחה און סייעתא דשמיא דא אין אמעריקע, ברכה והצלחה וכל טוב.

האדמו"ר מתוא"י: דער רבי זאל קענען מקדש שם שמים זיין, מיזאל קענען אויפטון ברוחניות ובגשמיות.

רבינו: ווילאנג בלייבט מען נאך דא?

האדמו"ר מתוא"י: נאך איין וואך.

רבינו: נאך איין וואך גלות... דער אייבערשטער זאל העלפן מיזאל האבן מנוחה מיט הרחבת הדעת, און קענען זיצן מיט הרחבת...

רבינו: ניין זיי זענען קיינמאל נישטא געווען אויף א שבת, עס איז דעמאלטס נישט שייך געווען צו וועמען אהערצוקומען.

האדמו"ר מתוא"י: זיין זענען בכלל נישט דא געווען אדער נאר נישט אויף א שבת?

רבינו: סתם אזוי זענען זיי אוודאי יא געווען דא, עס האבן דא געוואוינט דער מוזשוי"ער רב, דער טענקער רב, דער מאמע איז געווען דא באזוכן.

וכיכר את רבינו לברך על הפירות

האדמו"ר מתוא"י: א בעל שמחה האט דאך א כח אנציוואונטשן, כל שכן דער רבי, א גוטער איד האט דאך א מאפעלטן כח משפיע צו זיין.

יום ג' פרשת וישלח תשס"ח לפ"ק

ביקורו של הגאון רבי ישראל צבי ברוידא שליט"א אב"ד שערי אורה בבארא פארק יצ"ו

ס'זאל זיך נישט אנרירן די מצות ביי די מירן ווען מ'לייגט עס אריין? איך זעה אבער אינעם פאק-שמיכל אז די מצות דא זענען עטוואס קלענער ווי געווענליך, דעריבער איז דאס נישט קיין פראבלעם ווייל אז עס איז קלענערע מצות רירט זיך עס נישט אן.

ר' אייזיק האט מיר געוויזן עטליכע שאכטלעך מצות, ער האט אזא מוסטער ווי גרויס די מצות זאלן זיין, ער מאכט דאס מיט גומרים, מילא זענען די מצות קלענער.

רבינו: איך האב נאך קיינמאל נישט געזעהן דא אין די בעקעריי אז עס זאל זיין אזא פראבלעם אז עס זאלן זיך אנרירן צוויי מצות.

הגרי"צ: עס איז דא נאך א פראבלעם, וואס איך האב געזען אין אנדערע מקומות. אז מ'קוקט גוט אויפן 'פי התנור' קען מען זעהן ווי עס איז אנגעקלעפט שטיקלעך טייג... ווייל ס'איז דאך זייער הייס, און אז עס רירט זיך אן הייסע טייג בשעת מען לייגט אריין די מצה, עס קלעפט זיך אן. נאכדעם ווען מ'נעמט עס ארויס רירט זיך עס אן מיט א פארטיגע מצה... אבער דא, לויט די מאס פון די מצות איז בכלל נישטא דער פראבלעם.

הגרי"צ: ער האט מיר געוויזן ווי אזוי מען גלייבט די 'רעדלעך', עס איז זייער גוט.

בעצם די רעדלעך, עס איז דא אנדערע וואס האבן זייער קליינע רעדלעך, עס איז עפעס לא קרירי ולא חמימי, און עס מאכט נפחות אן קיין שיעור, ווייל סוכ"ס גייט דאס נישט אריבער געהעריג די מצה. מילא אז די מצה איז גרויס דארף ער איבערגיין אויף די מצה אזויפיל מאל ביים רעדלעך און דאס מאכט פראבלעמען.

הגרי"צ ברוידא שליט"א: איך קום יעצט פון די מצה בעקעריי, [ובית המאפה למצות בקרית יואל יצ"ו, תחת השגחתו ופיקוחו התמידית של כ"ק מרן רבינו שליט"א] כ'האב זיך אומגעקוקט אויפן הלך ילך, ווייל יעצט נאך איידער מ'באקט האט מען מיר געקענט ווייזן דעם גאנצן בעקעריי. איך וויל זאגן פארן רבין, עס איז זייער שיין איינגעראכטן. איך האלט מיך א שטיקל מבין אויף א בעקעריי, ס'איז זייער שיין איינגעשטעלט.

די זאך איז מיר מורא'דיג געפאלן, ווען מ'קומט אריין פונעם רעדלעך איז דא א זאך וואס בלאזט קאלטע לופט, דאס מאכט אזא פעולה... כ'האב געפרעגט ר' אייזיק'ן (הרה"ח ר' יצחק אייזיק לעווי הי"ד מנהל בית האופה) "וואס איז דא אזוי קאלט אין דעם צימער?"...

רבינו: אין דעם צימער וואו עס איז דער אויוון, קומט אראפ פון די הייד קאלטע לופט וואס מאכן קאלט די גאנצע שטוב, מיר האבן דאך דאס געמאכט בכוונה אזוי... דאס איז א געוואלדיגע הידור... [שלא יהיה חם שם בעת הולכת המצות אל התנור].

הגרי"צ: איך האב טאקע באטראכט דעם וועג פונעם רעדלעך ביזן פי התנור איז קאלט, ממש א משהו נעבן די פי התנור איז ווארעם.

רבינו: דאס איז די זעלבע סיבה, די קאלטע לופט האלט צוריק אז עס זאל זיך נישט שפירן די הייד פונעם אויוון.

הגרי"צ: אויך דער אויוון איז זייער גוט צוגעשטעלט. איך האב אים נאר געפרעגט אז דער מיר וואס האלט די הייד איז זייער שמאל, ווי אזוי גוט מען זיך אן עצה, אז

ס'איז באמת זייער שיין איינגערישט... כ'האב שוין באשטעלט ביי אים די מצות...

א' הנוכחיה: דער רב נעמט נישט קיין רא"ש מצות?

הגרי"צ: איך טו באמת אזוי, אז איר פרעגט מיך וועל איך אייך זאגן. איך האב נישט דעם מיטל "רא"ש מצות", דער רא"ש [תשובות הרא"ש כלל י"ד דאם נתעסקו בבצק ומניחים בלי עסק מיד נתחמין] ווערט דאך גע'פסקעט אין שו"ע [ס' תנ"ט ס"ב]. אויב איז דאס נישט רא"ש מצות, שטייט דאך אין שו"ע אז מ'מאר דאס נישט עס, די שאלה איז נאר וואס מיינט דער רא"ש? דאס איז די גאנצע מעשה. [עי' בהגהות מהרש"ם הובא במעדני שמואל ס' ק"י סקנ"ג, ובתולדות שמואל מצוה ט' ס' ד', ובביאור הלכה ס' תס"א ד"ה ויש].

דער אמת איז איך האב לעצטענס געטראפן דער ברוך מעם [הגהות הגר"ב פרענקיל על השו"ע שם] ברענגט דאס. און דער שבילי דוד [ס' תנמ' שם] ברענגט דאס אויך צו...

מיר האט געשטערט א קשיא, אז דער רמב"ם האט געפירט דרך ט"ו בתים [עי' מג"א תנ"ט סק"ב בשם תשובות הרשב"א על מנהג הרמב"ם ששלח המצות לפורני רחוק הרבה ממ"ו בתים], נו, איז דאך נישט קיין מיד? איך בין שוין געשטאנען מיט זייגערס און געקוקט מ'רעדט דא פון סעקונדעס, דער רא"ש זאגט אז "בידוע שיתחממו". מאמער עס איז נישט בידוע שיתחממו איז נישטא די מעשה, און דער אמת איז 'לא נתנה תורה למלאכי השרת', איך מיינ אז אלע מצות דא זענען "רא"ש מצות".

איר פרעגט צי איך מאך איין מצוה אויפאמאל? איך וויל זאגן א זאך, איך האב זיך שוין אויסגעלערנט אז מ'דרייט איבער די גאנצע בעקעריי קומט גארנישט ארויס, יעדער מוז זיך קענען מאכן לויט זיינע סדרים.

איך האב אים געבעטן אז ער זאל מיר געבן פון נאך פורים, ווייל איך גיי באקן פאר פורים, ווייל אויב וויל איך אביסל איבערדרייען די יוצרות פאר פורים איז נאך רואיגער. האב איך אים געבעטן אז עפעס זאל ער מיר געבן פון נאך פורים, ער האט מיר דאס צוגעזאגט.

רבינו: נאך פורים איז שוין נישטא קיין צייט דערצו. מען זאל קענען צורישן געהעריג. אז מ'קומט יעצט איז נאך דא צייט, ס'איז נאך גענוג פרי.

א' הנוכחיה: ... דער עסק הידים איז מחמם אפילו מ'זעהט נישט.

הגרי"צ: דאס ארט מיך מער, איך פארשטיי נישט וואס, עס האט מיר איינער נאכגעזאגט אז דער צעהלימער רב ז"ל האט אים אזוי געזאגט אז אים וואלט געווען מער ניהא אז עס גייט ארויס פון דעם קנעטער, און אויב איז מען נאכנישט גרייט לאז עס ענדערש אויפן טיש ווי איידער מ'זאל דאס איבערקנעטן, ווייל אז עס ליגט אויפן טיש איז נישט אזוי געפערליך, אבער דער עסק הידים... נאר למעשה האט ער נישט אזוי איינגעפירט.

הגרי"צ: סוף כל סוף, איז דאס נישט פארן רבי'ן א עול אויפן קאפ די גאנצע מצוה בעקעריי?

רבינו: ס'איז טאקע א עול, אבער מ'איז צוגעוואוינט...

באמת, די מצות איז נישט אזא עול, די שחיטה איז מער א עול.

כ'זועל אייך זאגן די סיבה פארוואס, ביי מצות גייט א סדר איין מצוה ווי די צווייטע, ס'איז נישט קיין לעבעדיגע זאך, ווען מ'האט דאס איינגעשטעלט דאס ערשטע מאל איז עס געווען א עול. דעמאלטס איז מען געזעצן און געטראכט וויאזוי מען שטעלט איין דעם סיסטעם על צד היותר טוב. מ'האט אריינגעלייגט אסאך כוחות און אסאך געלט איינצושטעלן די הידורים, און מיט די יארן האט מען אסאך צוגעלייגט. די שחיטה איז אבער כסדר דא נייעם.

מען גייט אבער אריבער כסדר, נעכטן בין איך געווען אין די בעקעריי...

הגרי"צ: איך וועל זאגן נאך א זאך וואס איך האב דא געזעהן זייער א גוטע זאך, וואס איך וויל איינפירן אויך ביי מיר, דאס וואס די מעל ליגט אין די פעקלעך, דאס איז אזא מין הידור, אויף קיין איין פלאץ איז דאס נישטא...

ווי בין איך געקומען אויף דעם הידור? ווייל כ'האב געזעהן ביים מעהל שטיבל, נעבן וואו מען גיסט די וואסער, האב איך געזעהן אונטן וואו עס איז א ביסל אפן, פרעג איך ר' אייזיק'ן צי ער האט נישט מורא אז עס איז אפן? זע איך ווי ער קוקט מיך אזוי אן... זאג איך אים "עס קען דאך אריינקומען שטויב, די מעל שטוב איז דאך פול מיט שטויב", עפענט ער מיר די מיר און ער ווייזט מיר אז עס איז נישטא קיין מעל שטוב.

רבינו: יא, עס קומט אריין פארטיג, מען ברענגט דאס אריין אין פעקלעך, עס איז שוין אויסגעמאסטן פונקטליך, ווען מ'דארף נוצן די מעל שניידט מען אויף דאס פעקל, און פארטיג.

דארט וואו מ'מאלט דארט איז מען שוין מסדר די מעל, מ'מעסט עס אויס, דארט איז טאקע פול מיט שטויב.

באקן. האט מיר דאס אביסל געקיצלט. נאך ביים אלטן צעהלימער רב [הגה"צ רבי לוי יצחק גרינוואלד זצ"ל אב"ד צעליס בעל מגדלות מרחקים], האט ער מיר געזאגט אז וויבאלד מ'שניידט אראפ א שטיקל מילא דאס איז שוין ווייניגער פון א טפח, דער שיעור פון א מצה, ומעיקר הדין איז דאס שוין א מצה, און דער וואס מוט עס איז דאך א איד...

מיט יארן שפעטער האב איך געטראפן אז די גערער האבן געדרוקט א ספר "בישישים חכמה" פון איינעם פון די אלטע גערער חסידים, אז מען איז געקומען פרעגן דעם חידושי הר"ם אז מען האט געבאקן מצות, און מען האט געכאפט אז איינער פון די וועלגערערס איז א קטן, און דאס איז געווען 'מצוה מצוה', וואס מוט מען דא? האט ער געזאגט אז עס איז דאך די באקאנטע שאלה צי עס העלפט ביטול צי נישט, האט ער געזאגט מען זאל פרעגן הג"ר זיינוויל קלעפיש ז"ל דער ווארשעווער ראב"ד, האט ער געהייסן אז מ'זאל אים פרעגן.

מ'איז געקומען צו אים האט ער געזאגט אז אלע מצות זענען בסדר, מ'איז צוריק געקומען און מ'האט געזאגט פארן חידושי הר"ם אז ער האט געענפערט מיט אזא ברייטקייט, דער חידושי הר"ם איז געווען זייער נייגערניג איז ער אריבערגעגאנגען צו אים פרעגן פארוואס, זאגט ער אים פשוט דעם הסבר, ווייל דער וואס שניידט די טייגלעך איז א גדול, מילא איז אלעס אין ארדענונג, איז עס שוין ראוי פאר א מצה, די איבריגע עריכה איז שוין נאר באקוועמער, מ'זאל עס קענען עסן.

האט זיך דער חידושי הר"ם אנגערופן "זעהט אויס אז ווען מ'איז ממנה א איד אלס א מורה הוראה אין שטאט האט ער סייעתא דשמיא, מיר וואלט דאס נישט איינגעפאלן".

דעמאלטס איז געווען, ווען איך האב אנגערופן פרעגן אויף א געוויסן פלאץ, זאגט מען מיר 'אלע נשים זענען היימישע, שוין, בין איך אריינגעגאנגען - איך שיק נישט קיין שלוחים, איך גיי אליין - און איך זע וואס דארט מוט זיך... זאג איך אים 'אינס פון די צוויי זאכן, אויב זענען דאס היימישע נשים, איז צרות מיטן גאנצן פלאץ...."

הגרי"צ: אויסער דעם וואלט איך געוואלט זיין נאכאמאל ביי די שחיטה... וואס מוט זיך דארט, עס איז שוין געווארן עפעס מיט דעם זאלצן?

רבינו: מ'גייט 'יעצט איבערבויען די גאנצע זאך. מיט פרישע הוספות.

הגרי"צ: ווען גייט דאס זיין פארטיג?

הגרי"צ: נאכדעם הא מען אינגעפירט דארט נאך עפעס, דאס איז די 'דיספויזעבלס' [כלים הנעשים לשימוש רק לפע"א] וואס מ'נוצט אויף גיסן די וואסער דערמיט, פאריאר איז מיר איינגעפאלן אפשר דאס, היי יאהר איז שוין 'ישימה לחוק', מ'מוט שוין אזוי.

בעפאר מען האט דאס געהאט, פלעגט מען אויסוואשן, אזוי איז אבער פול בעסער. ווייל נאכן אויסוואשן דארף מען דאס טרוקענען, אז מ'טרוקענט עס בלייבט איבער דא דארט. נו, זאגט מיר אמאל דער משגיח א מיעוט פון מים שאינם שאובין [היינו מים שלא לנו כדין המים למצוה] שאדט נישט.

זאגט איך אים "יא, דו ביסט גערעכט, אבער דו פארגעסט איין זאך אז דא איז אויך אריינגעמישט ווארעמע וואסער [שרחצו בזה הכלי] וואס איז אפגעקילט געווארן, און מים חמוין שנצטננו איז שוין נישט אזוי גלאטיג, און ווער שטייט דען און גיט אזוי ווייט אכטונג דערויף, מ'איז דאך נישט שייך, ווייל א בעקן קען מען ווען יא אויסווישן, מ'איז ברייט און פלאך, מ'קען עס זעהן, אבער דא דארף מען אריינקריכן אין די זייטן און אין די ווינקלעך, ווער קען דען דאס... 'יעצט מיט די דיספאזעבלס איז א מחיה, עס איז אזא מין הידור דאס...

איך האב איך געפרעגט, ר' אייזיק'ן ווען ער שעפט מים שלנו, מ'איז מיר זייער געפאלן, ער שעפט אין א זמן וואס איז גוט פאר יעדן איינעם, ער זאגט אז ער הייבט אן פון 15 מינוט נאך די שקיעה און עס נעמט א צען-פופצן מינוט, מ'איז מיר זייער געפאלן.

איך פרעג אים ווי איז אויב איינער וויל אז מ'זאל אים שעפן אפאר מינוט פריער, זאגט ער אז ער האט עקסטערע פעסלעך דערפאר.

איך בין גראדע איינגעוואוינט צו שעפן צען מינוט פריער. נישט ווייל מ'האלט אז מ'דארף פריער, נאר איך וויל אז מ'זאל פארטיגן פריער, באמת אין שו"ע שטייט אז מ'זאל זיין בין השמשות.

נאך א זאך איז דא אין די בעקעריי וואס איך בין מקנא, די 'סעט-אפ' פון די מישן. פאראיאר האב איך געוואלט קומען, מ'איז מיר נישט אויסגעקומען...

רבינו: איר זענט נאכנישט געווען ווען מען באקט. איך וויל איך זאגן נאך א הידור, אלעס נשים כשרות וצנועות, אלעס זענען ערליכע היימישע ווייבער, דאס איז א גרויסע זאך. [עי' פרי מגדים א"א ריש סי' ת"ם].

הגרי"צ: איך וועל זאגן א זאך. מיט א פאר יאר צוריק דער גאנצער טומל, איז דאך געווען די רוסישע מיידלעך וואס

רבינו: איך האב געמיינט אז ס'וועט שוין זיין, אבער דערווייל טוישט מען נאך די פלענער, איר ווייסט דאך ווי אזוי די זאכן גייען.

הגרי"צ: איין פשט אין רש"י מחשבה מועלת לדברי תורה [עי' סנהדרין כו: רש"י ד"ה מפר]...

די זאך וואלט מען לכאורה געקענט מאכן זייער לייכט, מיט אזא שלאק, עס איז אויף א קליינע פלאץ, א שטיקל פלעסטיק. **רבינו:** איך האב געקוקט דעמאלסט, כ'האב געזעהן אז עס טראפט, עס וואשט נישט אפ, ס'איז ממש א קלייניגקייט.

הגרי"צ: באמת בין איך געקומען לאדענען דעם רבין, איך מאך דאך חתונה.

רבינו: יא, די חתונה איז די אנדערע וואך מאנטאג.

הגרי"צ: יא, די חתונה איז מאנטאג, איך מאך שבע ברכות מיטוואך, ווען ס'איז דעם רבין לייכטער.

רבינו: א"ה, מ'וועלן זיך משתתף זיין.

הגרי"צ: איך וויל נאר זאגן, איך מאך נישט שפעט קיין חתונה... ביי אזוי איז דאך נישט איינגעפירט קיין מצוה טאנץ...

רבינו: ווען ענדיגט מען די חתונה?

הגרי"צ: עלף אויגער, א פערטל נאך עלף איז שוין גאר שפעט.

רבינו: דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט פירן די טאכטער אונטער די חופה בשעה טובה ומוצלחת, עס זאל זיין א קשר של קיימא מיט נחת און מיט שמחה מיט אלעם גומן מיט אסאך תענוג ונחת.

א' הנוכחים: דער רב האט מיך געפרעגט פארוואס קרית יואל הייסט א שטעטל, פארוואס איז דאס נישט קיין שטאט, האב איך גענטפערט אז דער רבי לאזט נאכנישט שרייבן אין די כתובה 'עיר קרית יואל'...

הגרי"צ: וואס איז שלעכט צו שרייבן 'מתא', מתא איז דאך גוט פאר אלעם?

רבינו: איך הייסט טאקע שרייבן 'מתא קרית יואל'.

הגרי"צ: מ'שרייבט אריין אין די כתובה אויך 'מאנרא'?

רבינו: מ'שרייבט נאר 'מתא קרית יואל', ווייל עמטליך איז דאס איינגעגעבן אלס 'זוילעדוש אף קרית יואל'.

ווען עס וועט זיין עמטליך איינגעגעבן אלס א 'סימ' ווען מען קענען שרייבן 'עיר'.

הגרי"צ: אין ניו יארק איז א גט ר"ל, שרייבט מען אויך 'מתא'. מתא איז מעג זיין א כרך.

רבינו: מתא איז א גרויסע שטאט, נאר מתא מיינט א קליינע אויך, דאס איז זיכער אז עס מיינט גרויס.

נאר אין אבני צדק איז דא א תשובה איבער שרייבן א גט אין א דארף צי מ'שרייבט מתא, זאגט ער אז מ'קען אין א

דארף אויך שרייבן מתא. ער ברענגט א זוד"ק פר' וירא אויף דעם.

דער דברי חיים (ח"א אה"ע סי' ב) איז מחמיר, ער שרייבט וועגן די דערפער ביי חוסט, דער דברי חיים לאזט נישט שרייבן קיין גט אין קיין דארף, וועגן די שאלה פון מתא. ווייל ער האלט אז כפר איז נישט בגדר מתא.

דער אבני צדק זאגט אז מתא איז מייטשט ביידע, מילא האב איך גענומען אז מ'זאל דא שרייבן מתא, און ס'איז כולל א קליינע און א גרויסע.

רבינו פלפל בחילכתא דא בשיטת הדברי חיים והאבנ"צ

הגרי"צ: על כל פנים, דא איז זיכער נישט קיין כפר.

ביי ברוקלין שרייבן מען נאר 'ברוקלין', נישט ברוקלין ניו יארק, די וואס שרייבן ניו יארק איז נאר צוליב א סימן ווייל עס זענען דא עטליכע ברוקלין אין אמעריקע.

רבינו: איך האב געזאגט אז אין ענגליש אויב מ'שרייבט: BROOKLYN, NEW YORK לייגט מען אריין א שטרעכעלע, דאס מיינט אז דאס איז די שטאט און דאס איז די לאנד, דער שטרעכלע איז דער סימן אז דאס איז שוין נישט דער שטאט. אויף אידיש וואלט דאס געמיינט אז דאס איז דער נאמען פון די שטאט 'ברוקלין ניו יארק'.

אינדערהיים האט מען נישט געשריבן דעם נאמען פון די לאנד, מ'האט געשריבן דעם נאמען פון די שטאט, און דאס איז עס. אזוי אז מען דארף לכאורה שרייבן נאר ברוקלין אליין.

למעשה אבער, עס איז מיר אזוי אויסגעקומען צו הערן א חופה, וואס דער פעטער ז"ל לייגט די כתובה, האב איך געהערט ער זאגט יא "ברוקלין ניו יארק", איז דאך מי יבא אחרי המלך.

הגרי"צ: למעשה, אין א כתובה איז דאך דער עיקר אז מ'זאל קענען מיט דעם איינמאנען.

רבינו: א כתובה איז נישט קיין גט, מילא איז נישט אזוי ווייט...

רבינו ליוה אותה לחוץ והודה לו על שבא לבקר בבית השחיטה ועל הערותיו שכל הערות על מדור הענינים טובים ומעולים

רבינו: די וועלט זאגט אז פיר אויגן זעהן בעסער ווי צוויי אויגן.

דאס איז דאך די מעלה אז דאס איז דאחי [בתוככי קרית יואל] און מ'קען כסדר גיין...

הגרי"צ: די גרעסטע מעלה איז אז מ'קען זאגן ווען מ'האט וואס צו זאגן...

רבינו: אדרבא, מ'קען טאקע זאגן, און מ'דארף צו זאגן.

ונפרדו לשלום

יום א' פרשת ויצא תשס"ח לפ"ק

ביקורו של כ"ק אדמו"ר מתולדות אהרן שליט"א

האדמו"ר מתו"א: דער ייטב לב זי"ע ער האט דאך גענומען ניגונים ביים רבי'ן ר' הערש.

רבינו: יא, פארשידענע נוסחאות ביים דאווענען, האט ער מקבל געווען אין רימאנוב.

וכבודו רבינו לברך על היין

רבינו: דער רבי ר' הערש איז געווען א כהן...

האדמו"ר מתו"א: מ'דערציילט אויפן רבי'ן ר' הערש אז די געלט פון פדיון הבן האט ער נישט געוואלט צוריק געבן פארן טאטן, ער האט געהאלטן אז דאס איז א טובה פארן קינד.

עס איז אפילו אמאל געווען ווען ער האט זיך געשפארט דערויף זאגענדיג אז עס איז א טובה פארן קינד צו האלטן דאס געלט פון פדיון הבן.

עס איז געווען איינמאל דא ביים רבי'ן (מרן בעל דברי יואל) ז"ל, שוין דא אין קרית יואל, אזוי פלעגט ער נישט וועלן נעמען קיין געלט ביי בנש"ק אדער ישיבה לייט, ווען כ'האב אים געזאגט אז עס איז פדיון הבן געלט האט ער דאס גענומען בחפץ לב.

רבינו: דער רבי ר' הערש האט געהאט א געוואלדיגן כח התפילה, ער האט שטארק מתפלל געווען.

האדמו"ר מתו"א: ער פלעגט דאך זינגען ביים דאווענען. **וברכו רבינו:** לחיים, לחיים טובים ולשלום, מ'זאל זיך זעהן מיט שמחה און מיט הרחבת הדעת, און מיט הצלחה וסייעתא דשמיא.

ובירך האדמו"ר מתו"א: די חתונה זאל זיין בשעה טובה ומוצלחת, ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה.

די ברכה האט זיך שוין אנגעהויבן דעם פארנאנגענעם שבת, אזוי אכנה גם אנכי...

והביע האדמו"ר מתו"א רצונו להשתתף אצל השמחה

רבינו: יא, דער אייבערשטער זאל העלפן, עס זאל זיין מיט שמחה.

רבינו שאל על זמן שהותו פה באר"ב

ועל השב"ק שערך על אחד ההרים לעדת חסידיו.

והזמינו רבינו להשתתף בשמחת נשואי נכדו הרב חיים צבי הי"ו

בן הגה"צ רבי חנוך העניך אשכנזי שליט"א

שהתקיים ביום ג' ויצא בוויילאמסבורג

האדמו"ר מתולדות אהרן שליט"א: מ'איז א גרויסער זמן, אן עת רצון בעידן הדוותא...

עס איז דאך די יארצייט פונעם רבי'ן ר' הערש מרימאנוב זי"ע, מ'איז דאך ידוע וואס מ'דערציילט אז רבי ר' הערש איז געגאנגען נאך געלט ביי די חתונה פונעם ייטב לב, און ער איז נישט געווען צופרידן וויפיל מ'האט אים געגעבן, ווען מ'האט געפרעגט דעם ישמח משה וויפיל מ'זאל אים געבן האט ער געזאגט "ער איז א אש להבה, מ'זאל אים געבן וויפיל ער בעט". האט ער אנגעוואונטשן אז פון דעם זיווג זאלן ארויסקומען דורי דורות מנהיגי ישראל.

פון די דורות רעדט מען דאך.

רבינו שליט"א: די מעשה איז געווען אין די יארן איידער ער איז נתפרסם געווארן, נאך די פטירה פונעם רבי'ן ר' מענדעלע זי"ע. ווילאנג דער ראפשיצער רב האט געלעבט האט ער נישט געפירט קיין עדה, ער איז געזעסן אין ראפשיץ די גאנצע צייט, ער האט נישט געוואלט זיין אין רימאנוב, ער איז דירעקט אוועקגעפארן פון דארט און ער איז געזעסן אין ראפשיץ, ווייל ער האט נישט געוואלט פירן.

האדמו"ר מתולדות אהרן: דער ראפשיצער רב האט דאך געוואלט מסמיך זיין דעם זון, הרה"ק רבי נתן לייב.

רבינו: דער זון האט געזאגט אז ער האט געהערט פון פאטער אז דער רבי ר' הערש, ער זאל זיין דער ממלא מקום.

דער ייטב לב זי"ע איז אסאך געפארן קיין רימאנוב צום רבי'ן ר' הערש.

אין ייטב לב פרשת בלק ברענגט ער אראפ א מימרא משמו. ער ברענגט א מייטשט אויפן פסוק "תערוך לפני שולחן נגד צורירי".

האדמו"ר מתו"א: וואס מייטשט ער ?

רבינו: ער זאגט אז בשעת'ן דאווענען האט מען איינגעזען דעם הייליגן באשעפער, אז מען וויל ממשיך צו זיין א מפלה פאר די רשעים, דאס איז נישט דער זמן ביים דאווענען, דאס פועל'ט מען בשעת'ן מיש. מייטשט ער "תערוך לפני שולחן נגד צורירי", די מימרא ברענגט ער בשם דעם רבי'ן ר' הערש.

תיקון טעות

בשבוע שעבר העתקנו שיחת קודש של רבינו שליט"א עם חילופי שמות

השיחה התקיימה עם **גאב"ד קוממיות** שליט"א יחד עם חתנו כבנו

הגה"צ ר' **חיים מנחם האלבערשטאם** שליט"א אדמו"ר מגארליץ בני ברק מראשי קרן השביעית

דברות קידש

מכ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א

סעודת רעוא דרעווין פרשת תרומה שנת תשס"ח לפ"ק בקרית יואל יע"א

העון בלילה ובא לידי טומאה ח"ו. עכ"פ הרי היה בנין המשכן כפרה על ישראל, וכן מעשי הקרבנות היו כפרה גדולה על ישראל, ולכן הוסיפו בשנת העיבור על ימי השובבי"ם את השני שבועות הללו שמבואר בהם מלאכת המשכן וכליו וענין הקרבנות ואז הוא זמן כפרה, עכ"ד.

ויל"פ משאחז"ל מעולם לא לן אדם בירושלים ובידו עון, דזה היה מכח עשן המערכה שהיה מונע אותם מן החטא, וטיהר לבבות ישראל לאבינו שבשמים. (שו"מ שכ"ב בנועם אלימלך סו"פ משפטים).

והנה נתבאר לנו הטעם מה שהוסיפו פרשת תצוה מפני שמבואר בו סדר הקרבנות, אבל עדיין חל חובת הביאור לאיזה טעם הוסיפו פרשת תרומה.

ויתבאר על פי מה שכתב באמרי נועם בפרשתן בשם ספר ברית כהונת עולם (הסתר אסתיר פ"ח) אשר שקלי"ם עולה ת"פ לבטל קליפת לילי"ת המטמאת חלילה בטומאת קרי ר"ל. ועל כן נתנו השקלים לנדבת המשכן, כי המשכן היה גם כן לבטל את ת"פ מחנות הקליפות, כמו שכתב במגלה עמוקות (אופן קפב) אשר לעומת זה היו במשכן מ"ח קרשים, וכל קרש אורך עשר אמות, והוא י' פעמים מ"ח עולה ת"פ. וזהו ויקח"ו ל"י תרומ"ה עולה אש"ר קר"ך, שיתנו שקלים לנדבת המשכן, ועל ידי זה יתקן טומאת קרי שנרמז בקרא אשר קרך (תנחומא תצא ס"ט). ואיתא בתיקונים (דף נז:) מאן דפוגם בברית חלילה שורה שד באותו מקום, ועל ידי תיקון הברית שורה שם שד"י. עוד

וידבר ה' אל משה לאמר, דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה, איתא במדרש רבה (פל"ג ס"א) הה"ד (משלי ד ב) כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו. וצ"ב שייכות כתוב זה לכאן.

(ב) במדרש (הובא בדברי יואל) ויקחו לי תרומה, הה"ד (דברים וד) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, והוא פלאי.

ונראה בהקדם דברי מרן דו"ז זללה"ה בחידו"ת (ס"ג פ' תרומה תשי"ד) טעם שהזמנים הללו מסוגלים לתשובה, כי בפרשת תצוה מבואר סדר הקרבנות של תמיד של שחר ותמיד של בין הערבים, ואמרו חז"ל (תנחומא פינחס ס"ג) דמעולם לא לן אדם בירושלים ובידו עון, כיצד תמיד של שחר מכפר על עונות שנעשו בלילה תמיד של בין הערבים מכפר על עונות שנעשו ביום. ואיתא בזוהר הקדוש (פ' תרומה דף קל.) כי בזמן שבית המקדש היה קיים, העשן של המערכה של אברים ופדרים המתאכלים כל הלילה, היה מעכב הסט"א מלהחטיא ומלטמא את בני אדם, ועל דא צלותא דערבית בכל ליליא ויליליא, השתא דקרבנין ומדבחין לא אשתכחו, צלותא דא איהו לאגנא עלן מגו פחד בלילות, עכדה"ק. עכ"פ השני תמידים היו מכפרים על העבירות, ובעיקר על העון הזה הידוע שהוא מקושר ביום ובלילה, וכמו שדרשו חז"ל (כתובות מו.) עה"פ (דברים כג י) ונשמרת מכל דבר רע, שלא ירהר אדם ביום ויבא לידי טומאה בלילה, כי אם יש לו לאדם הרהורים רעים ר"ל ביום הרי נגמר

איתא בתיקונים (דף ב:) מ"י י'עלה ל'ניו ה'שמימיה ראשי תיבות מ"ל"ה וסופי תיבות הוי"ה אשר באתר דא שורה הוי"ה, ושניהם יחד הוי"ה שד"י עולה ש"ם, וזה שפירש"י ויקחו לי תרומה, לי לשמ"י, לתקן שני שמות הללו, עד כאן דבריו. (ועיי' ב"יטב פנים תוכחת מוסר אות יא).

ויש להוסיף על דבריו, דהנה משקלי ישראל עשו גם מאה אדנים, וזה היה לבטל כחו של הס"מ בגימטריא ק'. נמצא דהאדנים היו לבטל כח הס"מ והקרשים היו לבטל הכח של הנוקבא, ויחד הם תק"פ, ובכח הקרשים והאדנים הכניעו כוחות הטומאה.

ובכן י"ל שזמטעם זה הוסיפו פרשת תרומה לימי השובב"ם בשנת העיבור, כי הקרשים והאדנים היו תיקון לחטא זה שהכניע כח הס"מ ונוקביה, ולזה ויקח"ו ל"י תרומ"ה בגימטריא אש"ר קר"ך, כי תרומת המשכן שמהם עשו הקרשים והאדנים, היה תיקון לאשר קרך.

*

או יאמר הרמז ויקח"ו ל"י תרומ"ה בגימטריא אש"ר קר"ך, על פי מה דמבואר בספרי קודש (י"טב פנים תוכחת מוסר אות ב) דתיקון לחטא זה הוא על ידי מצות צדקה, כדכתיב (דניאל ד כד) וחטאך בצדקה פרוק, ונגד מה שפזר ללא צורך, פיזר יתן לאביונים, עכ"ד. ולזה ויקח"ו ל"י תרומ"ה בגימטריא אש"ר קר"ך, כי התיקון לחטא זה אשר קרך, הוא להפריש ממון לצדקה, ויקחו לי תרומה.

*

עוד יש לומר על פי דברי הפני יהושע (הובא בפנים יפות פ' תולדות) לפרש דברי הגמרא (ברכות ה.) כל העוסק בתורה מוסיקין בדילין הימנו, שנאמר (איוב ה ז) ובני רשף יגביהו עוף, ואין עוף אלא תורה, ואין רשף אלא מוסיקין. דהנה נוקבא דקליפה ליל"ת גימטריא ת"פ, והזכר ס"מ, ושניהם גימטריא רש"ף,

וכשמתדבקין נולדו מהם מוסיקין והם בני רש"ף, אבל השם אל שבשמו של הס"מ מפסיק ומפריד בין הס"מ לנוקביה, וכשתוסיף מספר א"ל לרש"ף גימטריא תור"ה, והיינו דקאמר דתורה מבטל המוסיקין, עכ"ד. ולדרכינו הוא מבטל כח הס"מ ונוקביה שלא יחטיאו את בני ישראל. ולזה ויקח"ו ל"י תרומ"ה בגימטריא אש"ר קר"ך, כי תרומ"ה רמז לתורה כמבואר בבעל הטורים, והוא התיקון לחטא של אשר קרך.

והנה כתב בבני יששכר (אדר מאמר ג דרוש ו אות יא) התורה נקראת טוב (אבות פ"ו מ"ג) והוא בגימטריא י"ז, וקליפת עמלק נקרא זבו"ב בגימטריא י"ז, והוא היפך הטו"ב זה לעומת זה, עכ"ד. וזה שדרש המדרש כי לקח טו"ב נתתי לכם, דבכדי שיוכו ללקח טוב ולהיות נשמר מקליפת עמלק אשר קרך בדרך, תורתי אל תעזובו, ועל ידי עסק בתורה ביגיעה יש כח גדול להכניע ולהכרית כל הקליפות המחטיאים את בני ישראל.

ועלינו להוסיף אומץ בעסק התורה, ומרגלא בפומיה דכ"ק מרן אאמו"ר זללה"ה להמליץ בדברי הפייטן אין לנו שיור רק התורה הזאת, דאין לנו שיור בגלות החל הזה, רק בכח הקדושה של התורה הקדושה. בעוה"ר צריכים להתהלך בחוצות ובשווקים המזוהמים וצריכים לסייעתא דשמיא מרובה שיוכו להיות נשמר בקדושה, בעוה"ר אין לנו שקלים אין לנו קרשים ואין לנו אדנים, אין אנו יכולים לקיים המצוה של ויקחו לי תרומה אשר יכפר על אשר קרך, לא נשאר לנו רק התורה הקדושה, כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזובו, וזה מכניע כל כוחות הקליפות, התורה מגינא ומצלי בין בעידנא דעסיק בה בין בעידנא דלא עסיק בה (סוטה כא.), ואמרו חז"ל (קידושין ב:) שאמר הקב"ה בראתי יצר בראתי תורה תבלין, והמאור שבה גדול מאד דאף אם

נכשלו ל"ע יכולים על ידי עסק התורה להגיע לדרך תשובה.

והנה מרן דו"ז זללה"ה בדברי יואל (פ' וארא עמוד ה) מפרש הכתוב וידבר משה כן אל בני ישראל ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה, ובמדרש (מכילתא בא פ"ה) שהיה קשה בעיניהם לפרוש מעבודה זרה. ביאור הענין על פי מה שאמרו חז"ל (נדה יג.) המוציא ז"ל כאילו עובד עבודה זרה, כתיב הכא (ישעיה נז ה) תחת כל עץ רענן, וכתיב התם (דברים יב ב) על ההרים הרמים ותחת כל עץ רענן. וזהו כוונת הכתוב ולא שמעו אל משה מקוצר רוח, הוא הרהור הלב, ע"ד הכתוב (יהזקאל כ לב) והעולה על רוחכם היו לא תהיה, וכיון שלא זכו להרחבת הדעת במחשבות טהורות נקרא קוצר רוח, ומעבודה קשה שהיה קשה להם לפרוש מעבודה זרה, היינו מפגם הברית שהוא בחינת עבודה זרה, שעל ידי החטא הנורא הזה נעשה מסך המבדיל בין ישראל לאביהם שבשמים, ועל כן לא שמעו אל משה דיבורי השי"ת שהיה מדבר אליהם, עכ"ד. והאריך עוד בזה בדברי יואל (פ' שמות עמוד כו) דעל ידי שפוגמים בקדושת היסוד נפגם ונתקלקל האמונה וכחדא אזלי, כי החטאים מסמין עיניו של אדם מראות את האמת, עי"ש.

ובזה יתבאר המדרש ויקחו לי תרומה, ועל ידי השקלים שהיו מתרומת המשכן יזכו לתקן פגם החטא שהוא ענף עבודה זרה, ולזה דרש המדרש שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, שעל ידי תיקון החטא שיתכפר מה שחטאו בענף עבודה זרה יתקנו גם פגם האמונה באחדותו יתברך דחדא אזלי.

ולזה נאמר בבנין המשכן (שמות כו ו) והיה המשכן אחד, וכתבו בספרי קודש המשכן אח"ד

בגימטריא חת"ך שהוא שם של פרנסה. ויל"פ על פי מה שכתב א"ז זללה"ה בישמח משה (פ' מקץ) לפרש הכתוב (תהלים קד כא) הכפירים שואגים לטרף ולבקש מאל אכלם, כי הפוגמים באות ברית קודש מושכין ניצוצות הקדושות מנשמתן לתוך הטומאה, והנבראים מהניצוצות צועקים לפני הון ומפרנס ית"ש, שיטול מאביהם אשר בראם את הפרנסה הנקבצת לו וליתן להם די מחסורם, כי מי ביקש זאת מידו שיבראם. והנה מבואר במס' יומא (דף סט:) דיצרא דעבירה נקרא כפיר ואריה. וזה שאמר הכתוב הכפירים היינו אלו הנבראים שלא בקדושה הנקראים כפירים, שואגים לטרף שיתן להם פרנסתם, ולבקש מאל את אכלם של אותן בני אדם שבראם, עכ"ד. ועל כן בבנין המשכן שנדבו בני ישראל שקלים, ועל ידי הקרשים והאדנים, זכו לכפרת חטא זה, ועל ידי זה והיה המשכן אחד, נשפע שפע פרנסה בהרחבה גדולה לבני ישראל.

והשי"ת יעזור נכנסנו לחודש אדר, משנכנס אדר מרבין בשמחה, להרבות בלימוד התורה שהוא השמחה האמיתית, פקודי ה' ישרים משמחי לב, ואין שמחה כשמחה אשר יהודי זוכה להתייגע על התורה"ק ולהבינה, השי"ת יעזור שיתרבה שמחת התורה בבתי ישראל, ונוכה לויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו, שיוכלו לנדב הלב להשי"ת, ונוכה לכל מיילי דמיטב ולכל הברכות אשר המשכן וכליו השפיעו, ענינים גבוהים וסודות נשגבים טמונים במשכן וכליו בכל פרט ופרט, ונוכה לכל ענינים טובים, ונוכה להתרוממות קרן התורה וישראל בהתגלות כבוד שמים עלינו במהרה בימינו אמן.

נערך ע"י הוועד להוצאת ספרי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ותשוה"ח להם

צדקת רבי מאיר בעל הנס

כולל עצי חיים
ב"ב

ארץ הקודש תובב"א

אלקא דמאיר עננו

ע"ץ חיים היא למחזיקים בה

ברגשי הודאה והוקרה, נברך בזאת השורה, ברכת מזל טוב, מריחוק מקום וקירוב לב, לידידינו החשובים והנכבדים, רודפי צדקה וגומלי חסדים, תומכים נלהבים של כוללינו המעטירה

בראש ובראשונה, האדם המהולל ברננה, להגיד שבחו של אהר"ן שלא שינה, ממקורבי כ"ק רבינו הגה"ק שליט"א במסירות נאמנה, אוצר כל כלי חמדה ותבונה,

הרבני הנגיד הנכבד

מוה"ר אהרן מתת'ל דיטש הי"ד

מנכבדי ק"ק יטב לב וזילא מסבורג יע"א

לרגל שמחתו בנישואי בתו שתחי

והנה כי כן יבורך האי גברא יקירא, עושה ומעשה צדקה וחסד תדירא, מסור בלב ונפש חפצה לטובת כוללינו המפוארה, ברוח נדיבה ומסורה,

הרבני הנגיד הנכבד

מוה"ר משה יודא הירש הי"ד

אב"י בקרית יואל יע"א

לרגל שמחתו באירוס' בתו שתחי

עב"ג הכחור החשוב נ"ו כן ידידינו החשוב הנודע בשערים

מוה"ר אשר אנטשיל שווארץ הי"ד

מראשי ק"ק יטב לב עיה"ק ירושלים תובב"א

בזכות החזקת התורה, יושפע להם רב שמחה ואורה, ואך ששון ושמחה בביתם יהי' שורה.

ביקרא דאורייתא

הנהלת הכולל בארה"ק

קדר עדר נישואין "ברך משה" רהסודי סלאממאר

ע"ש כ"ק רבינו הקוה"ט מרן משה בן הגה"ק רבי חיים צבי זיעוועבי"א

קרית יואל - בני ברק

המטרה: להמציא הלוואות גדולות בתשלומים נוחים ביותר לאנ"ש שהגיע זמן כלולות בניהם בשעמו"מ

"ברכת מזל טוב"

הננו משגרים ברכת מזל טוב ולבנית לאנ"ש החשובים כל אחד בשמו יבורך

האדמו"ר מסאמב שליט"א

לאירוסית בתו

הרה"ח ר' זאב אלכסנדר פיערוערגער שליט"א

לאירוסית בתו

הרה"ח ר' חיים דוד ווייס שליט"א

לאירוסית בנו

הרב ר' אברהם ישעי' ווייס שליט"א

ולאביו הרה"ח ר' משה חיים ווייס שליט"א, מנהל המוסדות

ולחותנו הרה"ח ר' יוסף ישעי' גרין שליט"א, חבר הנהלת המוסדות

ולזקינו הרה"ח ר' יהושע ווייס שליט"א ולחותו הרה"ח ר' חיים גרין שליט"א

לאירוסית בנו - נכדם הבה"ח יהודה הי"ד

הרה"ח ר' משה טובי' פערער ווייס שליט"א

לנישואי נכדו

הרה"ח ר' יעקב ווייס שליט"א

לנישואי בתו ביום שני באולם התמר

הרה"ח ר' ישעי' בארמינקא שליט"א

ולאביו הרה"ח ר' יעקב בארמינקא שליט"א

ולחותנו הרה"ח ר' אשר לעמיל שווארץ שליט"א

לנישואי בתו - נכדתם ביום חמישי באולם התמר

הרה"ח ר' מענדל גרלוביץ שליט"א

לנישואי בנו ביום חמישי באולם היכלי מלכות

הרב ר' צבי יודא ווייס שליט"א, חבר הנהלת המוסדות

ולאביו הרה"ח ר' בנימין זאב ווייס שליט"א

ולחותנו הרה"ח ר' דוד שלאמאזויטש שליט"א

ולזקינו הרה"ח ר' יהושע ווייס שליט"א

לחכנס בנו - נכדם הב' שאול ליפא הי"ד לעול המנוחות

הר"ר מרדכי מנחם שווארץ הי"ד

ולאביו הרה"ח ר' זלמן לייב שווארץ שליט"א

ולחותנו הרה"ח ר' יוסף ישעי' גרין שליט"א, חבר הנהלת המוסדות

ולחותו הרה"ח ר' חיים גרין שליט"א

להולדת בנו - נכדם השלום זכר בבית מדרשינו בשיכון

קדו

"נפש חיה"

ע"ש הרבנית הצדיקה

מרת ח' מיירליש ע"ה

בת מרן רבינו משה זי"ע

נלב"ע ח' שבט תשנ"ג

☆ ☆ ☆

קדו

"חסדי מנחם משה"

ע"ש

ר' מנחם משה גאנץ

זי"ע

ב"ר דוב זי"ע

נלב"ע י"ג מנחם אב תשנ"ב

☆ ☆ ☆

קדו

"תהלה לדוד"

ע"ש ר' משה דוד

טעלער זי"ע

ב"ר יחזקאל משה זי"ע

נלב"ע י"א תשרי תשנ"ח

☆ ☆ ☆

קדו

"אב"ן ישראל"

ע"ש ר' אברהם נתן

בערנאט זי"ע

ב"ר ישראל זי"ע

נלב"ע י"ז חשוון תשל"ז

☆ ☆ ☆

קדו

"ציון לנפש חיה"

ע"ש ר' בן ציון בנעט

זי"ע ב"ר ישראל צבי זי"ע

נלב"ע מ' שבט תשנ"ג

וונתנו מרת חיה ע"ה

ב"ר יהושע זי"ע

נלב"ע י"א סיון תשנ"ה

☆ ☆ ☆

קדו

"חסדי בא"ר"

ע"ש ר' אלכסנדר

בנעט זי"ע ב"ר עזרא זי"ע

נלב"ע כ"ג ניסן תשנ"ז

וונתנו מרת רייזל ע"ה

ב"ר אפרים זי"ע שמעון

נלב"ע ה' מכת תשנ"א

☆ ☆ ☆

קדו

"ממכון שבתו

השגרה"

קדו

"חסדי שלמה זלמן"

ע"ש ר' שלמה זלמן זי"ע

בן ר' מרדכי ווירבערגער זי"ע

נלב"ע ח' כסלו תשנ"ב

☆ ☆ ☆

קדו

"חסדי ישראל יעקב"

ע"ש ר'

ישראל יעקב אייזנבערגער זי"ע

נלב"ע ט"ו אייר תשנ"ז

ואביו ר' נתן נטע ב"ר מנחם

מענדל זי"ע ב"ר סיון תשנ"ה

ואמו מרת דינה ע"ה

ב"ר יעקב ישראל הלוי זי"ע

נלב"ע כ"ט תמוז תשנ"ג

☆ ☆ ☆

קדו

"חסדי שמואל וחנה"

ע"ש

ר' שמואל זאב לעווי זי"ע

ב"ר יעקב דוב זי"ע

נלב"ע ג' תשרי תשנ"ח

וונתנו מרת חנה ע"ה

ב"ר חיים משה זי"ע

נלב"ע י"ב חשוון תשל"ז

☆ ☆ ☆

קדו

"אנשי חיים"

ע"ש

ר' אביגדור פרידמאן זי"ע

ב"ר נחמיה זי"ע

נלב"ע ז' שבט תשנ"ג

וונתנו מרת חנה לאה ע"ה

ב"ר יעקב פרענקל מ"ח זי"ע

נלב"ע ב' אלול תשנ"ג

☆ ☆ ☆

קדו

"צב"א מרו"ם"

ע"ש ר'

צבי אלימלך געלמאן זי"ע

ב"ר אברהם זי"ע

נלב"ע ד' אלול תשנ"ט

וונתנו מרת בריינדל ע"ה

בת ר' מרדכי מנחם זי"ע

נלב"ע כ"ה תמוז תשנ"ט

☆ ☆ ☆

קדו

"אפריון נמתי לר' שמעון"

ע"ש ר' שמעון דאנקא זי"ע

בן ר' שניאור זלמן זי"ע

נלב"ע ז' מנחם אב תשנ"ח

☆ ☆ ☆

קדו

"זכרון חיים צבי"

ע"ש ר' חיים צבי שווארץ זי"ע

ב"ר חוקי איתמר טובי זי"ע

נלב"ע י"ג כסלו תשנ"ה

Yetev Lev

D'Rabeinu Joel D'Satmar

Eretz Yisruel

מוסדות יטב לב

דרבינו יואל מסאטמאר

בארה"ק תובב"א

26 Clapton Common

סניף לאנדאן

London E5 9BA

רבא דעמיה מדברנא דאומתיה בוצינא דנהורא

ברוך מתייך לשלם

בהתרגשות עילאה וחרדת קודש, וביראת הכבוד והתרומויות הנפש, מקדמים אנו מרגשי נפשינו, את פני הדרת גאון מאורינו ומאליפנו, מאיר נתיבותינו, דואג תמיד מריחוק מקום וקירוב לב למען הרמת מוסדותינו, המאור הגדול לממשלת התורה, לוחם מלחמת ה' בעוז ובגבורה, חובר חיבורים מחוכמים, עמוד האש ההולך לפני המחנה להאיר לבבות בני ישראל בדברים אהובים, הירות זיקים ושביבים, שלשלת היוחסים, גן הדסים, חסידיא ופרישא, נהורא נפישא. בוצינא קדישא,

כבוד קדושת

מורן רבינו הגאון הקדוש שליט"א

אשר הופיע בהדרת קדשו בשערי עירינו לאנדאן יע"א

מה' ינתן משאלותיו, מלך ביופיו תחזינה עינינו, ונזכה להתבשם מאורו הבהיר אנו ובנינו, ויתרומם קרן התורה והיראה בתוכינו, ויהא בואו לחיזוק ליהדות החרדית כעמוד האש ההולך לפני מחנה ישראל הדוגלים על שיטת רבותינו, ובימיו ובימינו תוושע יהודה וישראל בביאת משיח צדקינו, ומלכינו כ"ק מורן רבינו שליט"א בראשינו, במהרה בימינו אמן.

המקבלים פניו בהדרת קודש וחדוה עילאה

הנהלת המוסדות